

FULLKOMMEN STYRKE GJENNOM

FULLKOMMEN SVAKHET

 God morgen, venner. Det er godt å være ute igjen denne formiddagen, en formiddag vekselvis med snø og regn. Jeg vet at mange av dere har hatt litt av en kjøretur, dere som kommer langveis fra. Og vi har noen . . . disse dyrebare vennene som kommer fra Chicago, og Alabama, og Georgia, og Tennessee, og Illinois og fra alle andre steder på disse dagene, så vi er . . . stoler på at Gud vil gi dere Sin sikkerhet mens dere er på reise. Så det er vår bønn at Han vil beskytte dere bortover på disse veiene, på disse farlige veiene, når de blir så glatte på vinters tid. Og dette er et elendig distrikt på vinterstid. Om våren og høsten er dette det vakreste området som finnes, men på vinter- og sommertiden er det slett ikke bra.

² Nå, jeg antar at de ikke har satt i gang lydbåndopptaket der inne ennå. Og jeg ønsker bare å komme med en bemerkning angående budskapet sist søndag. Grunnen til at jeg—jeg holdt tilbake lydbåndopptaket og ikke ville la dem selge lydbåndet, sende det ut, vel, det var fordi jeg må høre gjennom det først. Fordi mange ganger, slik, jeg kan si ting i menigheten her, som jeg ikke ville legge frem for offentligheten på samme måte, fordi det noen ganger forårsaker å bli snublesteiner. Og noen ganger skaper det endog spørsmål iblant våre egne her i tabernaklet. Og det er . . .

³ Jeg sier ikke dette . . . sier ikke disse tingene for å være annerledes, men noen ganger under salvelse, vet du, ting som du ikke vil . . . du våger ikke å fortelle det til folket. Noen ganger da, under salvelse, vil noe komme frem, forstår dere, og man vil ikke gripe det. Og en av de tingene som jeg tror ble sagt (denne sist søndagen), som kan forårsake at noen . . . da jeg nevnte at jeg ikke trodde på alterkall. Skjønner?

⁴ Jeg ønsker å si dette for å klargjøre det, slik at dere kan forstå. Der ble aldri gjort et alter-kall i hele Bibelen. Noe slikt finnes ikke i Skriften. Ingen steder ned igjennom århundrene ble det praktisert, fram til Metodist-tidsalderen, for omtrent 200 år siden, skjønner.

⁵ Alterkall er når noen kommer opp og forsøker å overtale og dra i folk: “Kom nå, John. Du vet, de . . . Din mor døde mens hun ba for deg. Kom nå, John.” Det der er ikke overbevisning, venner. Nei da. Dette—den slags, jeg . . . meget sjelden hører dere noen gang om en som i det hele tatt går veldig langt. Og, i dette, dere mottar alt mulig. Det er grunnen til at menigheten er helt

blandet sammen på den måten den er det i dag. Det er på grunn av slike ting.

⁶ Overbevisning, du trenger ikke å si en ting, broder, Gud er der og har gjort ferdig arbeidet. “Mens Peter talte disse Ord, falt den Hellige Ånd på dem som hørte Ordet.” Stemmer? Ser dere det? Forstår dere? Der var ikke noen alterkall, skjønner, ikke noe slikt.

⁷ Nå, alteret er stedet for bønn hvor enhver person som kommer til menigheten, først skulle gå inn, knele ned ved alteret, be i stillhet til Gud, og fremlegge sine bønnebegjær og—også for sine kjære, og takke Gud for hva de har fått gjort for dem, og deretter gå tilbake til sin plass.

⁸ Og så er menigheten stedet hvor Guds Ord . . . “Og dom starter opp i Guds Hus,” hvorfra bedømmelsen av Ordet utgår. Så . . . Men i dag, vi—vi forandrer så mye på dette rundt omkring.

⁹ Nå, jeg har ingenting imot noen som gjør alterkall, skjønner dere. Det er . . . Og jeg har gjort det selv mange ganger, og jeg vil sannsynligvis gjøre det flere ganger hvis jeg fortsetter videre. Men bare for min egen del . . . Dere skjønner, dere—dere—dere samler inn for mye. Og der er ikke noe imot det, ikke noe galt i det. Det er i orden. Skjønner?

¹⁰ Hør nå, fordi Jesus sa: “Ingen kan komme til Meg uten at Min Far drar ham først. Og alle dem som Faderen har gitt til Meg, vil komme til Meg.” Det er riktig. Så derfor, ser dere, de . . . Det kobler ut ditt alterkall helt og fullt. Ikke sant? Ser dere det? “Alle som Faderen . . .” Dere . . .

¹¹ Vårt—vårt ansvar er: “Forkynn Ordet.” Bibelen sier: “Så mange som trodde ble døpt.” “Omvend dere og bli døpt i Jesu Kristi Navn til forlatelse, tilgivelse av syndene.” Hva? “Bli døpt i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse, skjønner, og dere skal så motta den Hellige Ånds gave.”

¹² Men når man overtaler, og trekker, og skremmer mennesker og snakker mennesker inn . . . Mennesker er nødt til å komme tilregnelig, edruelig, under overbevisning og ta imot Kristus. Så det første de gjør så snart som de tar imot Kristus, mens de sitter på plassene sine, den neste tingen er å bli døpt i Jesu Kristi Navn for tilgivelse av disse syndene, at de er blitt overbevist om at de har gjort galt. Det er slik de får tilgivelse for sine synder, ser dere. Fordi de har omvendt seg; blitt døpt som et minne for folket, at: “Jeg har tatt imot Kristus som min personlige Frelser”; da er du en kandidat for den Hellige Ånd.

¹³ Og nå, mange mennesker fortsetter videre, overtaler og kaller til alteret og så videre slik som det, og det er i orden. Jeg vil gå med på det. Det er helt i orden så langt som hva meg angår, enhver som ønsker å gjøre det. Men for meg er det ikke ifølge

Skriften, ser dere, og derfor, jeg—jeg bare liker å holde meg til Skriften.

¹⁴ Så grunnen derfor til at jeg holdt lydbandet tilbake var at hadde dere sendt det ut, ville vi mottatt fem hundre brev per uke til å besvare. Hver . . . Bare å trå på en liten tradisjon som noen har, og det er alt du trenger å gjøre, da er det hele i gang igjen.

¹⁵ Og jeg tror mange ganger at jeg er litt for kritisk på ulike ting som det. Jeg mener ikke å være slik, men noen ganger trekker tjenesten deg i den retningen, skjønner dere, de—de får deg til å være på den måten. Og derfor er jeg sikker på at folket forstår det.

¹⁶ Nå, vi er meget takknemlig for at vi fremdeles har en vennlig Himmelsk Far som—som overser våre feil og ikke tilregner oss dem.

¹⁷ Jeg leste der i Brevet til—til Romerne, det 4. kapittel, hvor Paulus skrev den—den Guddommelige beretningen om Abrahams liv. Nå vet vi at Abraham mange ganger ble litt frustrert, slik vi gjør. Men da den . . . hans beretning ble skrevet, ble ikke noen av hans frustrasjoner nevnt, skjønner, nevnte dem ikke i det hele tatt. Sa:

“Abraham *tvilte ikke i vantro på Guds Løfte; men han ble styrket . . . gav Gud lovprisning;*”

¹⁸ Ser dere, og det er slik jeg håper at min vil bli skrevet der oppe, ikke om mine feil og alt slikt, men bare hva jeg forsøker å gjøre, hensikten i mitt hjerte til å virke for Guds folk.

¹⁹ Og nå er vi kommet denne formiddagen for—for å forsøke å bringe et lite budskap her, som kanskje Herren har lagt på oss for å gi til folket. Jeg håper det vil gjøre dere godt, og gjøre meg godt, for vi er sammen og lever i en voldsom tid, og de siste dager. Så, like før vi har bønn, vil jeg lese fra et par steder i Ordet; et før bønn, og et etter bønnen. Så først, for å åpne opp vår tjeneste med denne delen av det, ønsker jeg å lese ut fra Hebreerbrevet. Det 11. kapittel av Hebreerne, og det tretti- . . . 32. verset, en begynnelse, som taler om *tro*.

Om hva mer skal jeg si? Eller tiden ville ikke strekke til om jeg skulle fortelle om Gideon, . . . om Barak, . . . Samson, . . . Jefta, . . . David, . . . Samuel og profetene.

Ved tro beseiret de kongeriker, utøvde rettferdighet, fikk løfte oppfylt, stoppet gap på løver,

slokket sterk ild, unnslopp sverdets egg, og . . . gjort sterke etter svakhet, ble tapre i kamp og drev den fremmede, de fremmedes hærer på flukt.

Kvinner fikk sine døde igjen til opp . . . Andre ble torturert, uten å ta imot befrielse, for at de kunne oppnå en bedre oppstandelse.

Andre igjen fikk prøvelser . . . spott . . . pisking, ja, og med lenker . . . fengsel.

De ble steinet, de ble saget i to, ble fristet, . . . slått i hjel med sverdet . . . flakket omkring i saueskinn og geiteskinn. De led nød, . . . og pint,

- 20 Vær oppmerksom på denne parentesens:

(Og denne verden var dem ikke verd.) De flakket omkring i ørkener og i fjellene, i huler og i jordens grotter.

. . . alle disse, selv om de fikk godt vitnesbyrd ved troen, så fikk de ikke se oppfyllelsen av løftet.

For Gud hadde på forhånd utsett noe bedre for vår skyld, for at de ikke skulle bli fullendt uten oss.

- 21 Når jeg leser disse beretningene om de tapre soldatene, da undrer jeg meg på hvordan vårt lille vitnesbyrd vil stå sammen med de menneskene på den Dagen.

22 Like før vi skal be nå, vil noen her ønske å bli husket framfor Gud? Bare løft opp hånden din, og hva enn dere har behov for, måtte Han se og høre og gi det til dere nå, mens vi bøyer våre hoder.

23 Vår nådige og kjærlige Far, vi nærmer oss ydmykt Din Trone denne morgenen, i Navnet til Jesus, Din Sønn, for å ofre en bønn for oss selv og for andre. Du ville aller først, Herre, tilgi oss for alle våre overtredelser og vår urettferdighet. Og deretter ville vi be for andre, Herre, at de også kunne bli tilgitt.

24 Og at Din Menighet ville bli dradd nærmere til Deg. For sannelig, Herre, i vårt hjerte tror vi at Du er rede til å gjøre et verk med Din Menighet, klar til å ta Den ut av verden og bli forvandlet inn i Guds Rike. Men, Herre, hjelp oss til å gjøre oss selv rede for den timen. Må denne formiddagen være stunden, Herre, at vi alle som én, vil "legge vekk enhver tyngsel, og synden som så lett henger fast ved oss, slik at vi i tålmodighet kunne løpe i den kampen som er satt foran oss".

25 Og jeg ber, Himmelske Far, om at Du i dag vil helbrede de syke og plagede. Mange lider over hele landet, og plager, og "virus" ettersom legene klassifiserer dem. Jeg ber om at Din helbredende kraft, Herre, vil være der for disse menneskene.

26 Kom så til vår lille forsamling denne formiddagen. Mange har kjørt hundrevis av mil, startet sent i går kveld og gjennom natten, og opp igjen i dag morges, og kjørt hardt for å rekke frem til tabernaklet. Og det snør langs veien. Gud, vi ber om at Du vil spesielt velsigne dem. Uten tvil måtte mange ofre en stor del av sine kommende ukers matinnkjøp, eller hva det nå enn måtte være, eller ting som de ville kunne brukt pengene sine på, på grunn av bensin og ting ellers for å komme hit.

27 Gud, den som kommer til Deg tom, vil vende tilbake fylt opp. Du lovet det. Og jeg ber om at Du vil fylle deres hjerter og deres kurver, (i deres sjeler), så fulle av de gode tingene fra Gud at de vil dra avsted og bare bobler over med en “usigelig glede og full av herlighet.” Måtte bare karene til disse dyrebare menneskene renne over med åndelige og gode ting fra Gud.

28 Velsign enhver hånd, Du vet om behovet som lå bak den hånden, Herre. Jeg ber om at Du vil spesielt velsigne dem. Vi har sett Deg i denne siste uken hvordan Du så mirakuløst svarte på bønn i løpet av noen få øyeblikk. Tider av nødssituasjon og sykdommer og vanskeligheter. Du er den allestedsnærværende Gud, står sammen med Dine tjenere. Jeg ber, Gud, om at Du vil stå sammen med disse denne formiddagen. Gi dem, Herre, deres hjerters begjær. Jeg tror ikke det var for noen egoistisk ting, noe—noe dårlig motiv bak det. Jeg ber om at Du vil velsigne dem.

29 Og nå, Far, husk meg, oss i dag, og må jeg være i stand til å få meg selv så ut av veien . . . Alle oss, fra pastoren og videre ned til de—barna, måtte vi bli i stand til å legge oss selv til side på Guds alter og åpne opp våre hjerter og lytte til den Hellige Ånd, idet Han vil tale til oss. Vend våre kar til Din velsign- . . . til å motta Dine velsignelser, med den rette siden opp. Hell deretter ned kraften av salveoljen inn i dem. Og gi oss styrke, Herre, som vi trenger for dagene som ligger foran oss. Gi denne velsignelsen. Vi ber om det i Jesu Navn. Amen.

30 [Broder Branham svarer en som snakket med ham om en telefonsamtale—Red.] Hmh, jeg vet ikke. Du bare får telefonnummeret hans og forteller ham at jeg skal ringe ham tilbake etter møtet. Jeg vet ikke.

31 Be for meg. Broder Jack Moore var på telefonen og prøver stadig å overbevise meg om å være der denne uken. Skjønner? Jeg føler bare ikke at . . . rett opp til det, ser dere, og så vet jeg ikke hva jeg skal gjøre. Jeg elsker broder Jack. Og dette store stevnet som kommer opp der nede, og han avslø menn, slik som Booth-Clibborn og dem, til å komme. Så han holder fortsatt ut, legger ut sine annonser og alt slik som det og holder plass for meg til å komme. Så jeg—jeg føler meg på en måte virkelig presset til å dra, ser dere. Og jeg . . .

32 Og nå, idet vi nå igjen går inn i Andre Korinterbrev, og vi vil begynne med det 12. vers av det Andre Korinterbrev og lese ett vers av Skriften for teksten, om Gud vil. Første Korinterbrev, det . . . Eller Andre Korinterbrev, rettere sagt, det 12. kapittel og det 9. vers. Jeg ønsker å lese den første setningen . . . Eller andre setningen av det 9. vers, en del av det:

Men Han sa til meg: Min nåde er nok for deg, for Min kraft blir fullendt i skrøpeligheit . . .

33 La meg lese det igjen nå slik at dere vil være sikker på å få tak i teksten:

*Men Han sa til meg, (dette er Gud som taler til Paulus):
Min nåde er nok for deg, for Min kraft blir fullendt i
skrøpeligheit . . .*

34 Så hvis jeg skulle kalle det en tekst, ønsker jeg å bruke denne: styrke . . . *Fullkommen styrke gjennom fullkommen svakhet.* Hvis vi har svakhet, har vi styrke. Det er en uvanlig tekst på . . . i en pinsevevn-forsamling, til å gjøre . . . ta en tekst om *svakhet*, fordi vi vitnet alltid om at “vi er så sterke.”

35 Og jeg har sagt det før, at jeg bare prøver å be gjennom uken og finne ut hva som ville være godt for meg å bringe frem for forsamlingen. Hvis det bare var å komme hit for å bli hørt, ville jeg mye heller høre noen andre denne formiddagen til å stå her.

36 Oppriktig talt, helt inntil for et par dager siden, var jeg nede i Kentucky med broder Gabehart's folk der. Da jeg hadde dradd fra deres sted, denne dyrebare broderen og kone og familie og dem, og denne tanken kom til meg.

37 Jeg hadde gått inn i et hjem litt før det. Jeg sto på utsiden og damen sa: “Jeg vil gjerne snakke med den forkynneren.” Og jeg gikk inn i deres lille hjem. Og der var . . . Hun sa: “Du er broder Branham?”

Og jeg sa: “Ja frue.”

38 Hun sa: “Jeg er så skamfull over hvordan det ser ut i huset mitt” og hun sa: “til å be deg inn.” Hun begynte å gråte. Hun sa: “Men jeg—jeg har slikt et behov, og jeg har fått virkelig tillit til deg”.

39 Og jeg hadde funnet ut at det hadde vært der hvor vår lille Søster Cox, som vi er sammen med litt ned—nedover der, en—en liten bestemor med en båndoptaker som går gjennom nabolaget og spiller lydbåndene. Det stemmer! Det er tanken! Ser dere?

40 Jeg så meg rundt i dette hjemmet, et lite beskjedent hjem, omtrent et slikt som jeg vokste opp i, men veggen var full av bilder av Kristus. Det lå en Bibel på bordet. Jeg sa: “Jeg har aldri hatt en større ære i mitt liv, dette er den slags hjem som jeg liker å gå inn i.” Hun hadde et bønnebegjær for noen. Og fem timer etter at vi ba sammen, denne lille bestemoren og jeg ba sammen, hadde Gud svart.

41 Så vi ba igjen, og mor Cox og jeg og dem rundt bordet den morgenen, hadde bøyd knær og ba Gud om å gi oss en mulighet til å gjøre noe gjennom de anstrengelsene som hun hadde gjort. Og gjennom å be om dette, åpnet Gud opp en vei. Dere ser? Han er Gud!

42 Vi prøver å gjøre våre svakheter til unnskyldninger. Vi ønsker å fortelle hvor store vi er, hvor dyktige vi er. Jeg tror det er en av de tingene som jeg . . . Gud ga meg teksten for, var å få dette ut av tankene våre. Ser dere?

43 Der er små ting som vi gjør. Og det er hva vi kommer til menigheten for, å finne ut hvor våre feil er, og de tingene hvor vi kan forbedre oss selv. Hvis vi kommer til menigheten for noen andre—noen andre formål enn dette, er jeg redd vi ikke får så mye ut av å komme til menigheten. Vi må komme for å finne våre svakheter, finne våre dårlige sider og vår . . . hvordan . . . se hvor små vi er, og sette vår lit til Én som er sterk. Men når vi har svakheter . . .

44 Det er så mange av oss som liker å vitne eller liker å tenke at vi er utilstrekkelig, og derfor gjør vi det til en unnskyldning: “Jeg har ingen utdanning, jeg har ingen evne, jeg er ute av stand til å gjøre *dette*.” Og hvis du holder det opp og gjør det på den måten, fortsetter slik, så kan du ikke bli til noe som helst. Men nettopp den tingen som vi unnskylder oss over, av våre svakheter, bruker Gud nettopp den tingen til å takle jobben med. Ser dere? Han venter på oss til å komme til den tilstanden, slik at Han kan bruke oss. Vi—vi tar unnskyldningene og sier: “Vel, jeg—jeg—jeg—jeg er . . . kan ikke gjøre dette, jeg er utilstrekkelig. Jeg—jeg kan ikke gjøre det.” Og Gud tar nettopp denne tingen til å gjøre jobben med. Det er sant.

45 Det er grunnen til at Han—Han velger oss, fordi vi er i den tilstanden. Nå, det høres rart ut, men etter noen få minutter så vil vi komme til hvorfor det er slik, hvis Gud vil.

46 Vi—vi finner ut, nøyaktig som vi har lest, at svakheter og forkastelser . . . og vi finner ut at disse menneskene som er de svakeste og de forkastede av verden på utsiden er Guds helter, som seirer oppe i frontlinjen, disse som er—er . . . føler seg uverdig.

47 Det var en metodistbroder, tre av dem som kommer til denne menigheten fra oppe i Ohio eller det nordlige Indiana. De sa til meg for ikke lenge siden, sa: “Broder Branham,” sa: “vi har nettopp fått den Hellige Ånd, skal vi nå søke etter gaver til vår tjeneste?”

Jeg sa: “Ikke gjør det! La det være.”

48 Og han snudde seg og så på meg og sa: “Jeg har nettopp lest en viss broders bok som fortalte oss at etter at vi mottok den Hellige Ånd skulle vi ‘søke etter gaver’, for den Hellige Ånd bruker disse.”

Jeg sa: “Og bli en ‘viktigper!’” Skjønner?

49 Hvis du legger merke til i Bibelen, det er alltid disse som prøver å komme seg bort fra det, som Gud bruker. Så lenge en mann er . . . ønsker å gjøre noe, og mener han har nok dyktighet som han kan bruke til jobben, da kan Gud aldri bruke den mannen. Se på Moses, løper; se på Paul, løper, og resten av dem, prøver å komme vekk fra det.

50 Jeg sa: “Ikke søk noen ting. Om Gud har noe for deg, vil han gi det til deg.” Ser dere? “Og bare la Ham—la Ham ta seg av det.” Jeg sa: “Noen ganger får du disse situasjonene som vi har nå for tiden, at alle ønsker å gjøre *dette* og gjøre *det* og bli en stor person. Se hva vi fikk inn med det, dere skjønner.”

51 I stedet for å prøve å være stor, burde vi prøve—prøve å finne ut hvor små vi kan bli. Ser dere? Da kan Gud bruke oss. Jeg har flere skriftsteder skrevet ut her som jeg skulle henvise til, tenkte jeg, men jeg . . . vi . . . jeg vil sannsynligvis ikke ha tid til å gjøre det. Men vi er . . .

52 Legg merke til at Han tar det—den svakeste og den som er forkastet, og praktisk talt hver eneste helt som Gud noen gang har hatt på frontlinjen, var den type person. En person som var forkastet, en person som tenkte at han var utilstrekkelig, en person som ikke hadde noen dyktighet i det hele tatt, da er den personen nøyaktig i en rett tilstand slik at Gud kan begynne å bruke ham. Det er riktig. Det er når de føler at de ikke kan, de har ikke fått noen ting, det er da Gud kan ta tak i dem og gjøre noe med dem. Skjønner? Når . . . Men når vi tenker at vi er i stand til å gjøre det, da kan ikke Gud bruke oss fordi vi ønsker å gjøre det selv.

53 Og så, den andre siden, vi får disse følelsene, og vi tenker da at vi er utilstrekkelige, og vi ønsker ikke å gjøre det, men hvis vi da bare lytter til Guds kall. Det er nettopp den tingen som Gud ønsker at vi skal komme inn i, den slags tilstand, slik at Han kan.

54 Når vi er utilstrekkelig i oss selv, da er vi underordnet til å overgi oss til Guds Ånd. Så lenge vi tror at vi kan gjøre det, da kan vi ikke gjøre det. Men når vi kommer til et punkt hvor vi vet at vi ikke kan gjøre det, da overgir vi oss selv til Gud, og Han gjør det. Så da om det er oss som prøver å gjøre det, vil vi mislykkes, men hvis vi bare vil overgi oss selv til Gud, da kan ikke Gud feile. Det er bare én ting som Gud ikke kan gjøre, og det er å feile. Han kan gjøre alt annet utenom det å feile. Men Han kan ikke feile.

55 Men så lenge vi prøver i oss selv og stoler på vår egen dyktighet og så videre, vel, vil vi ikke få gjort noen ting. Men når vi kommer til et punkt hvor vi vet at vi er ingenting, da kan Gud bruke oss.

56 Det som er viktig, en av de viktige tingene som vi må mestre . . . Nå husk dette, og spesielt dere unge forkynnere, og lekfolk like så. Det er en ting som vi må mestre dersom vi regner med å oppfylle Guds ønske i livet vårt, det vil si, vi må mestre tanken på *menneskelig dyktighet*. Hvis vi noen gang skulle komme til et punkt hvor vi tror at vi kan gjøre det med vår egen intelligens og vår egen dyktighet, er vi nødt til å mestre det på en slik måte at vi kan kvitte oss med den tingen og legge den til side slik at Gud kan bruke oss. Det er riktig.

57 Og gjør en fullstendig overgivelse! Vi kan ikke bruke en eneste dyktighet. Vi er nødt til å gjøre en fullstendig overgivelse! Og for å komme til Gud, er du nødt til å overgi til Ham både sjel, kropp og ånd. Alt hva du er må bli overgitt til Gud, slik at Han kan virke Sin vilje inn i deg og i meg.

58 Nå, det er vanskelig, jeg vet det, fordi vi ønsker alltid å sette inn vår del, noe som vi *vet om*, vi vet at vi ønsker å gjøre det. Vi sier: “Vel, jeg—jeg bare vet det bør gjøres på denne måten.” Men så lenge du gjør det på den måten vil det komme til å bli feil, og Gud vil aldri bruke den prestasjonen. Kanskje (ved Herrens hjelp), vil vi komme inn i det om noen minutter og bare vise dere hvordan Gud ikke kan bruke din dyktighet.

59 Og det er det som er i veien med verden i dag: Det er for mye seminar erfaringer, for mye vektlegging på utdanning, for mye fremhevelse av forbindelse eller felleskap i denominasjon, vi stoler på hverandre, vi stoler på menn med dyktighet.

60 Bibelen sier: “Hvordan kan du ha tro når du—når du er . . .” La oss se, hvordan er det Skriftstedet? “Hvordan kan dere ha tro når dere foretrekker hverandre?”

61 Når vi forventer og sier: “Denne karen, han er en flott person. Dette er en stor person, jeg vil bare støtte meg til ham,” det mishager Gud når du gjør det. Vi må stole på Gud og Gud alene! Vi må ikke stole på dyktigheten til oss selv eller noen andre. Vi må fullstendig overgi oss til Gud.

62 Ingen dyktighet, jeg bryr meg ikke hvem sin det er, det vil aldri kunne brukes i Guds øyne. Gud må få alle våre evner ut av oss før Han kan oppnå sin hensikt. Hvis Han har noe for oss til å gjøre, og så lenge vi føler at vi gjør en ganske god jobb ut av det, da vil vi aldri bli i stand til å bli brukt av Gud.

63 Nå sier du: “Du gjør en veldig drøy uttalelse der, broder Branham.” Og det—det er en drøy en, men bare se deg rundt og finn ut hvorvidt det er riktig eller ikke.

64 Se deg rundt i dag på alle våre store prestasjoner som vi tenker at vi har gjort, og hvor er kristendommen i USA? Se på alle våre kirker og denominasjoner, og våre evangelister og helbredelses kampanjer, og alt annet som vi har hatt, og hva er det? Verre enn det noen gang var i begynnelsen! Det er verre i dag enn det noen gang var, fordi at vi har forsøkt å gjøre det i menneskelig dyktighet.

65 De samler seg sammen og gjør lange bønner og går ut her. Og de hadde her om dagen et tilfelle hvor de hadde så mange, et hundre og femti tusen eller noe sånt, samlet, både protestanter og katolikker. Sier frem noen bønner, og ber noen bønner, og gjør noen bønner og så videre. Disse kunne like så godt bare latt være å komme sammen, det er ikke verdt noen ting i Guds øyne.

66 Nå, hvis jeg blir kritisk, tilgi meg. Skjønner? Men jeg—jeg har . . . Du er nødt til å slå dette fast. Ser dere? Du må få den til å treffe spikeren.

67 Og hva godt gjorde det? Ingenting. Og det vil aldri bli det før hver eneste person som hevder å være en kristen, vil glemme sin egen dyktighet og gi seg selv til Gud.

68 Da kan Gud oppnå Sin hensikt ved å sende . . . ikke en vekkelse, men, broder, hva Han trenger å gjøre først er å sende en død til selvet, det er rett, slik at vi *kan* bli gjenopplivet. Du må dø før du kan bli født på ny, og du må . . . Han trenger at vi dør fra vårt eget. Dette tabernaklet trenger en død, og meg sammen med det. Alle sammen, vi trenger en—en død, slik at vi kan bli gjenopplivet i et nytt liv, et nytt grep, et nytt håp, en ny opplevelse! Vi trenger aller først en sørgedag.

69 Vi trenger et sted for overgivelse til Ånden i stedet for å stole så mye på skolegang og på våre programmer, og vi . . . våre kampanjer og alt det vi har. Vi—vi—vi stoler på samarbeid med så mange forskjellige forkynnere til å samarbeide med. Vi tillater så mange . . . “Hvis vi ikke kan få så mange, da vil vi ikke gjøre det. Vi vil ikke dra til byene uten det.” Og så, når vi gjør det, lager vi det til en stor flott maskin som har en karbon-banking i seg, ser dere.

70 Så vi—vi er nødt til å komme oss bort fra det, denne menneskelige dyktigheten. Vi må komme til et punkt hvor vi kan overgi våre sjeler og liv, også husmoren, og bonden, og mekanikeren eller hvem vi enn er, vi er nødt til å overgi oss fullstendig til Gud og vite at “vi er ingenting”. La så Gud starte derfra. Så starter Han å bevege seg, å arbeide. Og det inkluderer oss alle, alle. Det er den—den tingen som vi er nødt til å gjøre.

71 Historien beviser, gjør det nå, beviser (historien gjør) at Gud alltid valgte de som ikke er noen ting til å bli Hans menn av betydning. Gud tar den personen som er ingenting.

72 I dag, med mindre du har en god teologisk bakgrunn, bør du helst ikke engang prøve å nærme deg byen, du bør helst ikke engang prøve å nærme deg et møte. Men hvis du har fått gode utdannelser, med gode undervisninger og ting bak deg, kan du gå inn i en hvilken som helst by og få en samarbeidsavtale, ha et flott møte. Vel, det er ikke et møte . . . Det er et møte akkurat som alt annet, men hva godt gjør det? Se, du—du er fortsatt . . . Du får disse små jenter og gutter som kommer opp og tygger—tygger tyggegummi og går opp til alteret, og kvinner og menn går opp dit bare for å si at de “gikk opp til alteret”, går inn i rommet for å få instruksjoner og kommer ut igjen og blir stenket eller nedsenket, eller hva enn de blir, og et—og et år fra der . . .

73 En av våre største evangelister sa at hvis han kunne vite at han kunne frelse ti prosent av sine omvendte for ett år, ville han være fornøyd. Når, da, hvis han hadde tusen omvendte, neste år

burde det, der skulle vært ti tusen av dem. Skjønner, vi mangler målet, vi mangler hensikten.

⁷⁴ Noen av oss bygget det på intellektuell forståelse, “Åh,” slik som: “Denne karen kjenner til alt sammen, denne mannen en utdannet lærer. Vi skulle trene våre folk og skolere dem”.

⁷⁵ Den neste baserer det på en eller annen sensasjon av—av bevegelse, risting, gråt, roping, dans i Ånden eller et eller annet, en følelsesmessig utadvendt virksomhet. Og det er like ille som utdanning! Hvis djevelen ikke kan få tak i deg på *denne* måten, vil han skyve deg av på *den* måten.

⁷⁶ Men dette er saken, å ikke ha noe som du kan stole på i deg selv eller noe annet som du kan gjøre, bare en komplett, total overgivelse av dine svakheter til Gud og si: “Her er jeg”. Ikke ha noe som helst, ingen dyktighet som du kan stole på!

⁷⁷ Søk tilbake gjennom Skriften og finn ut, idet jeg fikk Skriftstedene skrevet ut her som jeg henviser til. Noe der tilbake gjennom Skriften, finner vi ut at Gud alltid brukte den ubetydelige til å bli Hans betydningsfulle. Han har alltid tatt disse som verden hadde avvist, som den moderne tidsalderen hadde forkastet, og det er den typen som Han plukket opp for å bruke.

⁷⁸ Ta i betraktning de—de apostlene. Tenk på Peter, fiskeren, ikke nok utdanning til å skrive sitt eget navn. Johannes, den uvitende og ulærde. Disse mennene! Han gikk forbi de fornemme og de utdannede prestene og kjendisene i de dager, de lærde, kirkemedlemmene og fikk likevel . . . disse folkene som tenkte at de var noen betydningsfulle personer, og plukket opp disse som ingenting var og brukte dem.

⁷⁹ Nå, en betydningsfull person kan bli en av Hans folk, Gud kan bruke dem hvis de er rede til å glemme at de er en betydningsfull person. Hvis du er rede til å glemme at du er en *betydningsfull person*, og bli en *ubetydelig person*, da kan Gud bruke deg og gjøre en betydningsfull person ut av deg. Skjønner? Men du er nødt til å glemme at du er så viktig.

⁸⁰ Det er mange av oss, mange av oss som gjør det i—i våre liv. Så snart som . . . Noen mennesker, så snart de blir kristne, blir de arrogante, likegyldige, det er rett, da de bare tar en motsatt vei. De går bakover i stedet for fremover. Når . . . Jo mer du kan få ut fra deg selv, dess mer plass har du fått for den Hellige Ånd til å komme inn.

⁸¹ Slik som Elisa fortalte til Josafat og dem, sa: “Grav dette stedet full av grøfter. Jo dypere du graver, jo mer plass kommer du til å ha for vann.” Og jo mer av vårt eget selv, av det—vårt eget søppel av vår egen dyktighet som vi kan kaste ut av oss, desto mer plass vil det være til å bli fylt av Guds Ånd, så lenge vi er i stand til å gjøre det.

⁸² Paulus, han som vi nettopp leste om her i—i Korinterbrevet, i Andre Korinterbrev finner vi ut at denne mannen var en stor mann. Han var en lærd, en stor mann. Men han måtte glemme alt han noensinne kjente til, for å kunne kjenne Kristus.

⁸³ Jeg kommer til å la . . . lese et av disse skriftstedene her, slik at dere—dere ønsker å lese det sammen med meg. La oss gå til Første Korinterbrev, det andre kapittel og det første vers, bare et øyeblikk. Og la oss lese her bare et øyeblikk hva Paulus sa, denne store lærde mannen, hva han sa om seg selv, hva han var nødt til å gjøre. Første Korinterbrev, det—det andre kapittel i Første Korinterbrev, og begynner med det første verset. Hør på denne lærde.

⁸⁴ Denne mannen var skolert. Han kunne snakke omtrent alle språk som var i verden. Han måtte skryte om det. Han vokste opp under den strenge sekten til fariseerne, og hans far var en fariseer. Senere var han “en fariseer for fariseerne,” og det betyr at han var—han var absolutt den—den strengeste av fariseerne. Han var en stor kar. Og han hadde myndighet, og han var smart.

⁸⁵ Hans far hadde gitt ham en utdanning under den beste læreren som fantes i hele landet, Gamaliel, var på den tiden den mest kjente læreren av alle på skolene. Paulus blir denne typen av en mann. Han lærte alle språk. Han lærte psykologi. Han lærte alle de forskjellige tingene som finnes i—i . . . til å bli opplært i på den måten. Og han søkte iherdig støtte i prestenes bolig og sammen med den—den store mannen. Og han var i ferd med å ødelegge Menigheten.

⁸⁶ Lytt til denne samme mannen, med all denne utdannelsen, etter at han hadde mottatt Kristus. Lytt til hva han sa. Hvor sterk og god han var, han måtte glemme det. Han måtte innse at han ikke kunne stole på seg selv. Han måtte innse at hans utdanning var ingenting. Han måtte innse at all skoleringen han noen gang hadde hatt, han ville bli nødt til å glemme alt det som han noen gang var blitt trent for. Hør på ham nå.

. . . Jeg, brødre, da jeg kom til dere . . . ikke med fremragende talekunst . . . eller visdom, skjønner, og forkynte Guds vitnesbyrd for dere.

“Jeg kom aldri til dere for å fortelle dere: ‘Nå, jeg er Doktor Saulus fra *Den-og-den* skolen, jeg er den . . . ut fra den store sekten til denne denominasjonen’. Jeg kom aldri til dere slik som det”.

For jeg var fast bestemt på at jeg ikke ville vite noe blant dere uten Jesus Kristus og Ham korsfestet.

⁸⁷ Der, lytt til vitnesbyrdet til en mann som det.

“Jeg er fast bestemt på å ikke vite noen ting om dine dyktigheter. Jeg vet at det ikke er noen ting i deg, og jeg er bare fast bestemt på å vite én ting som jeg ser i deg, det er Jesus

Kristus og Ham korsfestet. Den korsfestede Frelseren iblant dere, det er alt jeg kommer til å gjenkjenne.”

⁸⁸ Lytt til ham.

Jeg var hos dere i . . . (storhet? I hva da?) . . . svakhet, i frykt og . . . stor beven.

⁸⁹ Kunne dere tenke dere en mann, en fariseer for fariseerne, en lærer for lærerne, en mann som ble trent fra barndommen (for tjenesten) for å være en veltalende mann som var smart og briljant, til å komme foran en klasse av mennesker slik som korinterne og si: “Jeg var hos dere i svakhet, i frykt og stor beven?” En mann som snudde verden opp ned, den største misjonær som noensinne har vært kjent, bekjente at han “kom i svakhet,” ikke som en utdannet lærd, men “i svakhet, i frykt” for at han ikke skulle trå ut av Stien på et eller annet punkt. “I stor beven”, fordi han kunne ikke stole på sin egen dyktighet.

⁹⁰ Grunnen til at han “fryktet”, ikke fordi han var redd for noe, men han var redd at han ville mishage Gud på en eller annen måte, at han ville få sin egen dyktighet blandet opp i det; noe som han hadde lært var at han hadde . . . Han fortalte dem dette: “Jeg kom ikke til dere med fremragende talekunst (Jeg kom til dere i frykt for at jeg skulle komme på den måten), men jeg kom til dere bare å kjenne Kristus og Ham korsfestet”.

Jeg var hos dere i svakhet, i frykt og i stor beven.

Og min tale og min forkynnelse var ikke med overtalende ord fra menneskelig visdom, men med Ånds og krafts bevis:

⁹¹ Lytt til denne mannen som var en kriger som hadde avkledd sitt eget selv. Amen! Hvis det er noe som våre skoler behøver i dag, hvis det er noe våre kirker trenger i dag, er det en avkledding av sitt eget selv, av dine egne tanker og dine egne evner. Avkle ditt eget selv foran Gud med mindre du vil prøve å gjøre noe inni ditt eget selv.

⁹² Jeg håper at dere . . . dette går dypt ned til oss, både her og hos lydbandfolket også, at du innser at du er nødt til å bli ingenting. Ikke en Jeg vet alle ting, ikke en betydningsfull person, men en *ubetydelig en*. Du er . . . er nødt til å komme i støvet. Du er nødt til å komme til et punkt hvor du vet at du er ingenting. Og hev deg aldri over det, for så snart du løfter deg over det, da hever du deg over Gud. Du er nødt til å holde deg selv i støvet og på veien til Damaskus. Du må holde deg borte fra din høye hest. Og det gjelder overalt, her og der hvor lydbandene spilles.

⁹³ “Min tale”, sa han, “er ikke . . . med overtalende ord fra mennesker og menneskelig visdom, men med Ånds og krafts bevis”.

⁹⁴ Se nå! “For hva da, Paulus? Hvorfor gjorde du dette?”

Kraft! *For at deres tro ikke skulle være grunnet på menneskers visdom, men på Guds kraft.*

⁹⁵ Åh, for en forkynner! Denne store mannen som . . . Han søkte Gud og han sa: “Gud, jeg er svak og jeg—jeg vet ikke hva jeg skal gjøre. Jeg bare ber deg, Gud, om å styrke meg og ta mine skrøpeligheter bort fra meg og disse tingene, slik at jeg kan bli sterkere.”

⁹⁶ Gud talte tilbake til ham og sa: “Paulus, Min styrke fullendes i din svakhet”.

⁹⁷ Da sa Paulus: “Når jeg er svak da er jeg sterk. Ja!” Han sa: “Da vil . . . Jeg vil glede meg i mine skrøpeligheter, av mine svakheter og så videre. Jeg takker Gud for at jeg fikk alt sammen ut av meg. Og når jeg får alt sammen ut av meg, da kan Gud komme inn. Men så lenge som jeg fikk noe av meg selv inn der, da kan Gud ikke komme inn”.

⁹⁸ Der, det stemmer, vi—vi kveler Ham ut. Vi driver Ham bort med vår . . . Fra de fattigste av oss til de rikeste av oss, fra den minste til den største, vi holder Gud borte av våre liv på grunn av vårt eget selv.

⁹⁹ Jeg har ofte sagt: “Den største fienden som jeg har fått, er William Branham”. Han er den som kommer i veien for Gud. Han er den som blir lat. Han er den som kommer til et punkt noen ganger hvor han tror at han kan gjøre noe med det, og når han gjør det, da skyver det Gud rett ut av bildet. Men når jeg kan bli kvitt den fyren, når jeg kan komme til et punkt at han er ute av veien, da kan Gud komme over og gjøre ting som William Branham ikke vet noe ting om.

¹⁰⁰ Det er da Gud kan bruke deg. Det er da Han kan bruke enhver av dere. Han kan bruke hvem som helst når vi kommer ut av veien. Men så lenge vi har fått vårt eget selv i veien, da kan vi ikke. Ja vel.

¹⁰¹ Nå finner vi ut at denne store karen, Paulus, han var en—han var en fyrste iblant forkynnerne. Han var respektert av alle denominasjoner. Den mannen kunne ha gått til en by og hatt et møte hvor som helst. Hvorfor det? Han hadde attester. Derfor var han så stor og så fast bestemt på å slå ut alle folk som var svake, inntil han fikk fullmakt fra ypperstepresten, den aller høyeste myndighet, til å binde hver og en av disse kristne. Politisk fullmakt fra sin kirke til å binde dem alle! Åh, han var sterk! Han kunne binde de kristne og kaste dem i fengsel, fordi de ikke ville være enig med ham på hans teologiske doktriner, på fariseernes og saddukeernes læresetninger. Han bandt de kristne.

¹⁰² Men, legg merke til, han måtte selv bli bundet, slik at han kunne miste det, at han kunne miste sin styrke og autoritet. Han ble bundet selv, for å miste dette som ga ham fullmakt til å binde. Han måtte miste det han var, for selv å bli bundet.

¹⁰³ Gud går forbi adelen! Han gikk forbi prestene. Han gikk forbi disse som var arrogante. Og han valgte Paulus, denne store mannen, og fikk ham til å falle ned i støvet på jorden og gjøre ting som han . . . slik som de andre gjorde. Han fikk dem til å handle på . . . fikk ham til å handle på samme måte som disse som han arresterte. Han bandt Paulus ved Guds Ånd, for å få ham løs fra makten som han hadde til å binde kristne med. Fortell meg at Gud ikke vet hva Han gjør? Han tok bort hans styrke slik at han kunne miste sitt—sitt fotfeste.

¹⁰⁴ Hvor mange forkynnere kunne Gud bruke denne morgenen hvis de bare ville la Gud binde dem med Sitt Ord og med Sin kraft, og løse dem fra disse denominasjoner og organisasjoners makt! Hvor mange oppriktige mennesker i denne byen, denne morgenen, som går til disse flotte organisasjonskirkene, hvor mange kunne Han fylle med Den Hellige Ånd og sette dette landet i brann med Evangeliet og kraften, hvis de bare ville ta og løse seg selv fra den makten som de har og bli bundet av Hans Ånd, for å være slik som Paulus var, en kjærlighets-slave til Gud!

¹⁰⁵ Gud tok Paulus og gjorde ham til en slave, bandt ham til Seg Selv og sendte ham til hedningene som han hatet. Men du skjønner, han måtte bli løst fra sin kirkelige makt, for å bli bundet til Guds kraft. Han måtte miste sin egen styrke, og bli svak og ingenting, for å kunne motta Guds styrke for å være bundet til Gud, til å gjøre det som Gud ville fortelle ham å gjøre.

¹⁰⁶ Det er det vi er nødt til å gjøre i dag. Det er dette som jeg behøver. Det er dette som enhver mann behøver, nemlig et tap av sitt eget selv, tap av sin dyktighet, tap av hva han er, slik at han kan ha en fullstendig overgivelse til den Hellige Ånd. Husmoren trenger det. Skolegutten trenger det. Vi tar . . . endog våre små barn.

¹⁰⁷ En viss liten gutt som jeg tenker på, i går ettermiddag eller i forgårs eller en dag, gikk han inn og fikk sin eldste søster til å skrive ferdig hjemmeleksen sin ganske kvikt, og kom ut og fortalte de små guttene, sa: "Puh! De oppgavene var lette". Se, de blir omtrent opplært til å jukse.

¹⁰⁸ Hvor mye bedre ville det være . . . Og disse menneskene er støtter i en kirke. Hvor mye bedre det ville være for pappa, en morgen ved frokost-tid og si: "John kommer til å ha sin eksamen i dag. Å Gud, vær med John! Hjelp John! Han ba meg på soverommet denne morgenen, han sa: 'Pappa, be for meg i dag, jeg er nødt til å bestå min eksamen. Be for meg'".

¹⁰⁹ Jeg vil heller at gutten min skulle få en—en god, anstendig "F" på sitt kort og få stryk, enn at jeg skulle få vite at han fikk en klar "A" og jukset over det. Ja, sir! Det vi trenger er å miste vårt eget selv, og fullt og fast stole på Guds kraft.

110 Nå, “bundet”. Gud går forbi de fornemme og får tak i de svake. Gud går forbi disse som tror at de er noe, for å ta noen som ingenting vet, for å gi dem ordre og virke Sin hensikt i deres liv. Det er hva vi blir.

111 Gud sa til Paulus: “Min styrke er fullkommen i din svakhet. Min—min kraft blir mer fullkommen etter som du blir enda svakere. Jo mer du kan overgi deg til Meg, jo bedre kan jeg bruke deg. Jo mer du kan glemme din utdanning, jo mer du kan glemme din denominasjon, jo mer du kan glemme dine ting og overgi deg selv til meg, jo mer kan jeg bruke deg. Fordi du blir svak, vil Jeg—Jeg vil gjøre Min Egen hensikt sterk”.

112 Gud kan lage styrke ut av svakhet! Det er grunnen til at Han alltid gjør det. Da Han valgte Sine disipler, hvem skulle tro . . .

113 Hans Egen Sønnys ydmykhet da han ble født i en krybbe, i en gjødsel-låve, i ku-fjøset, og var pakket inn i et svøpt klede! Se, Han kunne ha kommet gjennom et palass. Han kunne ha kommet ned i Himmelenes korridorer, og alt . . . en full Engle-salutt. Men Han valgte å gjøre Kristus til Forbilde av oss, for oss, og Han førte Ham inn i ydmykhet.

114 Han utdannet Ham aldri i skolene i denne verden, men Han trent Ham ved Sin Egen kraft, til å . . . slik at Han kunne fullstendig overgi Seg Selv, ikke til menneskers tanker eller styrken av denne verden, men overgi seg selv til Guds kraft.

115 Og det er dette som skjer med oss i dag, vi overgir oss selv i dag inn i våre store denominasjoner og deres virkeområder. Vi gir oss selv over til denominasjonen, hva den har å si, hva *de* sier om det. Men det er i strid med Guds vilje. Vi må overgi vårt selv til Guds Ånd og gå der hvor Ånden sier å gå. Det er riktig.

116 Guds Hebreere som vi . . . Guds soldater, rettere sagt, “helter”. Vi leste nettopp i Hebreerbrevet, det 11. kapittel og 34. vers.

. . . ble gjort sterke etter svakhet, . . .

117 De måtte bli svake før de kunne bli sterke. Ut av sine svakheter ble de gjort sterke. Du som noterer ned Skriftstedene, der ute, Hebreerne 11:34. Ja vel.

118 Her er noe til å trøste oss. Her er noe som oppmuntrer. Ut fra svakhet og ydmykhet velger Gud det folkeslaget som Hans Rike blir bygget ut av. Hvis vi noen gang skulle komme til Himmelen, hvis vi noen gang står i Guds nærvær sammen med Hans Menighet, vil vi stå i en flokk med mennesker som har vært svake og forkastet og fordrevet av verden, og som var uvitende.

119 Er det ikke underlig at Gud sammenlignet oss med sauer? En sau er den mest hjelpeløse tingen som finnes. Det er ingenting som er så udugelig til egen beskyttelse som sauen. En kanin kan løpe, et ekorn kan komme seg i et tre, en hund kan bite, en løve

kan rive i stykker, en hest kan sparke, en fugl kan fly, men en sau står hjelpeløs.

¹²⁰ Og det er slik Gud vil ha oss. Å innse at vi er helt utilstrekkelig, da tar Gud den personen og begynner å forme Seg Selv inn i den personen, får hans hender til å gjøre det som Gud ville ha Sine hender til å gjøre, får leppene hans til å tale det som Guds lepper ville tale, fordi de tilhører ikke ham, de tilhører Gud. Han begynner å bygge en karakter, begynner å ta denne svakheten og å fremstille Seg Selv.

¹²¹ Han bringer oss hit på jorden, for da . . . Vi er utdannet, vi er smarte. Har du noen gang lagt merke til linjene, ættelinjene? Når vi tar for eksempel, som i Abel, fra Abel kommer Set; Sets avstamning kommer rett ned, videre ned til Noahs tid, alle sammen var bare ydmyke bønder. Men Kains barn blir smarte, kloke, utdannede, store menn, bygningsmenn, profesjonelle menn.

¹²² Men Guds side var svak og ydmyk. Det er hvordan Gud brukte dem. Det er Guds mulighet. Det er Guds måte til å komme til oss, når vi er svake. Vi får noe da. Dette oppmuntrer, selvsagt, fordi hele Guds Rike er bygget ut av disse slags mennesker. Så når du kommer til den slags måte å være på, da kan du—du kan . . . du er i Hans Rike.

¹²³ Saken med oss er at . . . at vi er ikke for svake, saken er at vi er for sterke. Vi er—vi er—vi er bare for sterke. Det er alt. Saken er at vi er for sterke i hodet. Det er riktig, vi er for sterke i våre hoder. Vi vet for mye. Gud ønsker å få det ut av oss. Det er riktig. Vi er for sterke, vi er for sterke til å overgi oss til Ham. Vi fikk . . . Vi—vi overgir oss til oss selv. Vi må tenke: “Vel, nå, her, jeg—jeg har vett nok til å vite!”

¹²⁴ Jeg ble overrasket for noen få kvelder siden da mamma var syk, der på sykehuset. Jeg dro til . . . Det var en liten dame ved siden av . . . Hvis den lille damen er her, så må du tilgi meg, søster. Hun er en liten Kentucky jente der nede fra, og vi var . . . og det var hennes svigermor. Og jeg snakket med henne den kvelden, kona og jeg, der borte omtrent klokken ett om morgenen. Og hennes mann hadde lagt seg ned på gulvet og sovnet. Hun sa: “Kom deg ut herfra! Du er ikke til noen nytte for din mamma, uansett”. Og jaget ham ut, sin mann, ut av rommet, fordi han lå akkurat rett på tvers av døren der sykepleierne, ingen kunne komme inn. Bare snorket i vei på gulvet. Så hun fikk ham opp og jaget ham ut.

¹²⁵ Og hun begynte å snakke der. Jeg fikk snakke med henne om Herren og så videre. Og hun sa: “Vel”, hun sa: “alt jeg noen gang kjente til var et hakkeredskap i et tobakksområde tidlig om morgenen, for å kutte vekk ugresset og beskjære tobakksplantene og så videre slik som det”. Sa: “Men jeg sier deg”, sa: “Pappa

sendte oss alle sammen til skolen.” Og hun sa: “Vi har fortsatt ikke fått noe fornuft”.

Jeg tenkte: “Vel, kanskje det er grunnen”.

¹²⁶ Se, du—du er nødt til å holde tingene i verden borte fra deg. Nå, jeg støtter ikke uvitenhet, ikke—ikke det, men jeg prøver å tenke at når du kommer til et punkt hvor du tror at du bare—du bare vet så mye, inntil ingen andre vet noe som helst om det. Din kunnskap er greit så lenge som det ikke—som det ikke forstyrrer Guds løfter.

¹²⁷ Vi er kontrollert av fem sanser, og de fem sansene (se, smake, føle, lukte og høre), er veldig fine helt til de stenger for Troens sans. Så når de kommer imot Tro . . . Og hvordan vet du hvilken av dem som er riktig? Fordi Tro vil alltid være enig med Ordet. Og så hvis—hvis din tro er i strid med Ordet eller du tenker at det er, da har du ikke fått Tro. Du har fått en påtatt tro. Du har fått en stolthet i dine sanser av noe lærdom som du har fått kunnskap om eller noe. Men når du kommer bort fra dette og stoler helt på Tro, og Tro kan bare bli bygget på Guds Ord (rett Tro).

¹²⁸ En lege sa en gang til meg, sa: “Jeg tror, Billy, hvis disse menneskene . . . hvis du hadde fortalt dem å gå ut der og berøre den stolpen, det treet, og de trodde at de ville bli friske, så ville de bli friske like fullt”.

¹²⁹ Jeg sa: “Nei, sir. Det kan ikke skje, doktor, på grunn av denne ene tingen, du skjønner, disse menneskene vet at det der er bare en stolpe. De vet at det finnes ingen kraft og heller ingen styrke i den stolpen”.

¹³⁰ Men enhver mann som er mentalt balansert ville vite at det er Ordet til den levende Gud, at jeg kan basere min tro på det og vite at Det er SÅ SIER HERREN! Og hvis noen ting er i motsetning til Det, da tror jeg ikke på mine sanser. Nei sir, bare la det være. Gå etter den andre sansen, Troens sans.

¹³¹ Ja vel, Gud tar disse menneskene for å gjøre . . . Når de er ingenting, vil de overgi seg til Ham.

¹³² D. L. Moody fra Chicago, han var i Boston, han var en skomaker. En bitte liten kar, utilstrekkelig, stolte ikke på seg selv. Nå, ta disse flotte skolene som de har fått, Moody Skolen der oppe, hvis Dwight Moody kunne oppstå igjen og se den skolen, den første tingen som Dwight Moody ville gjøre, var å kvitte seg med denne skolen.

¹³³ Hvis Martin Luther kunne oppstå igjen, den første tingen som han ville gjøre, var å kvitte seg med den lutherske organisasjonen. John Wesley ville gjøre det samme. Disse mennene stiftet aldri disse organisasjonene, det var mennene som etterfulgte dem som gjorde det.

¹³⁴ Paulus organiserte aldri noen kirke, fordi han sa selv: “Etter min bortgang, vil mange fra deres egne forsamlinger stå fram

blant dere og tale forvrengte ting”. Det var etter Paulus sin død og et hundre (eller to hundre) år etter det, at de dannet Den katolske kirke, den første organisasjonen.

¹³⁵ Menn stod frem! Det var etter Moodys død at de hadde Moody Skolen. Etter Wesleys død at de dannet den Wesleyanske Kirken. Etter Luthers død at de dannet den Lutherske kirken. Gud sender helter og de bygger . . .

¹³⁶ Ikke underlig at Jesus sa: “Dere—dere hvitkalkede vegger!” Han sa: “Dere—dere pynter profetenes graver, og dere er dem som fikk dem inn der!” Det er riktig.

¹³⁷ Disse store menn står frem, og så bygger de et minnesmerke for dem. Jeg tror, slik som David: “Tjente Gud oppriktig i sin egen generasjon”. Så det er måten å gjøre det på. La organisasjonene og de tingene der være, hold dette borte fra deg.

¹³⁸ Moody, en liten gammel skomaker, han var svak. Han var et eksempel på svakhet. Den første tingen det sies at Moody gjorde . . . Han hadde ingen utdanning i det hele tatt, og hans grammatikk var så dårlig at det var fryktelig. En mann kom til ham en gang og sa: “Herr Moody,” sa: “grammatikken din er den dårligste jeg noensinne har hørt i mitt liv”.

¹³⁹ Han sa: “Jeg vinner sjeler med min uvitenhet, hva gjør du med din utdanning?” Jeg tror at det var et godt svar. Ja visst!

¹⁴⁰ Og nå, blir du et medlem av denne skolen, vil du ganske sikkert være nødt til å bli en polert lærd. Det er riktig. [En broder sier: “Bare snudde det rundt!”—Red.] Nå, ja, de “snudde det rundt”, det er riktig, går rett tilbake den andre veien.

¹⁴¹ Det er hva mennesker gjør. Da jeg sa i begynnelsen av mitt budskap . . . I stedet for at kristne ydmyker seg selv og tømmer seg selv ut og gir mer rom for Gud, så prøver de å bygge seg selv opp i en hjemmelaget kunnskap, eller noe teknisk skolekunnskap eller noe som driver dem lenger bort fra Gud enn de var da de startet.

¹⁴² Det er hva jeg tenker om disse tilgjorte alter-kallene. Du bringer ham inn, og neste gang er det ti ganger vanskeligere å få ham tilbake igjen. La ham sitte og lytte til Gud gjør noe for ham! Og så la ham komme og bekjenne det, og reise seg og påkalle Herrens Navn. Det er riktig.

¹⁴³ Legg merke til Moody, dårlig med utdanning, svak i tale, han hvinte gjennom nesen. Jeg leste nettopp hans historie her om dagen: “Hvinte gjennom nesen, en nasal tilstand”. Fysisk liten, flintskallet kar, kinnskjegg hengende nedover hans . . .? . . . ; en bitte liten kort kar. Fysisk var han et fysisk vrak. Så han hadde ikke noe annet enn kontinuerlig svakhet. Men Gud brukte ham til å ryste verden i hans dager!

144 En gang var det en reporter som gikk til hans møte (leste jeg), og journalister for å lage en reportasje om hva slags mann dette var (en stor mann, en flott fyr).

145 Hvor er den lille bryteren hvor du slår av lydåndene? Er det denne? Jeg må bare holde den der.

146 En—en stor mann, var Moody. Han var en fin mann. Og så kunne han tiltrekke seg oppmerksomheten til folk, holde dem fengslet. Så det var en reporter som gikk til herr Moody og sa . . . gikk til møtet for å lage en reportasje om hva slags stor oppbyggelse . . .

147 Slik som reporteren nylig bare dro og rapporterte om en annen stor evangelist, han sa: “Den mannen er veltalende. Han har en doktorgrad i teologi. Han bruker den beste grammatikken jeg har hørt. Han holder folket i sin psykologi. Han kan holde folket trollbundet”.

148 “Dwight Moody”, da reporteren gikk, sa han: “jeg kan ikke se at det som er i ham skulle være attraktivt for noen”. Han sa: “For det første er han så stygg som det går an. Det neste er at han er et fysisk vrak. Det neste”, sa han: “han er, han har ingen utdanning. Hans grammatikk er den dårligste jeg noensinne har hørt!” Og han sa: “Han har en hvine- og en hveselyd når han forkynner”. Og han sa: “Jeg ser ikke noen ting i Dwight Moody som ville tiltrekke seg oppmerksomheten hos noen”.

149 Artikkelen ble overlevert til Moody. Han leste den, liksom humret for seg selv, sa: “Absolutt ikke, det er Gud. Ja visst! Folk kommer ikke for å se Dwight Moody, de kommer for å se Gud”.

150 Folket bryr seg ikke om hvor mye du vitner, de vil ha noe virkelighet der i livet ditt som beviser at Gud har fått tak i deg. Om du er metodist, baptist, pinsevevner, hva enn du kan være, de ønsker å se Gud. Det er riktig, menn av . . . store menn, menn som er svake og innser sin egen svakhet.

151 Se på Moses, den unge intellektuelle mannen. Åh, han var en lærer. Han var så skolert i alle egypternes visdom til han kunne lære hebreerne. Han kunne undervise egypterne. Han kunne lære hvem som helst, fordi Moses var en stor mann, smart fyr. Åh, han var en mektig mann.

152 I Cecil DeMille's tanker om det, da—da han lagde film om *De Ti Bud*, og han hadde denne mannen til å komme frem som var . . . Jeg glemmer mannens navn som spilte rollen som Moses der, en skuespiller, men en flott stor mann med store armer og styrke. Og Moses var kanskje en slik mann.

153 Vi vet at han var sterk og godt trent, så han tok på seg oppgaven, da han så behovet for sin tid. (Åh, må Gud la dette synke inn!) Ser behovet for sin tid, Moses med sine intellektuelle krefter og sin dyktighet som han hadde til å gjøre det med . . . Han var en smart mann. Han var den kommende farao. Han

hadde psykologi. Han hadde—han hadde makt. Han hadde fysisk styrke. Han hadde—han hadde alt. Så han sa: “Jeg er godt utrustet. Jeg vet alt om det. Og hvis det finnes en mann i landet som er i stand til å gjøre det, så er det meg. Så, jeg er den rette mannen for tiden, så jeg vil komme frem”. Og han gikk ut for å gjennomføre et arbeid som var rett og i Guds vilje, og han tilbød sine naturlige evner. Og Gud forkastet det! Han kunne ikke bruke én eneste ting som Moses hadde.

¹⁵⁴ Han kunne ikke bruke det da, og heller ikke Han . . . Han kan heller ikke bruke det nå. Gud kan ikke bruke våre naturlige evner. Vi må få oss selv og våre evner ut av veien og overgi oss til Guds vilje og kraft.

¹⁵⁵ Du sier: “Vel, broder, jeg kan forkynne”. Han kan ikke bruke det så lenge du klarer å forkynne. “Det er greit, jeg kan gjøre *dette*, jeg kan gjøre *det*.” Du kan ikke gjøre noen ting. Nå, Gud kan da ikke bruke det. Men hvis du vil overgi deg selv til Gud og la Ham gjøre det!

¹⁵⁶ Du sier: “Vel, broder Branham, jeg har kunnskap. Jeg er en lærer”. Vel, så lenge *det er du* som er læreren, nå, han vil ikke komme veldig langt. Men Den Hellige Ånd er vår Lærer. Ja visst, Den er! Gud sendte Den Hellige Ånd til å være Veileder over Menigheten.

¹⁵⁷ Noen mennesker går på skole i år etter år etter år. Hva gjør de? De leser artikler fra Upper Room, og så (åh, det er bra), de tar undervisning ved Den Nasjonale Søndagskolen. Jeg har ingenting imot det. Det er Ord fra Gud og slikt, men det er satt sammen ved intellektuelle evner! Det er nødt til å komme med kraft og ved Kristi oppstandelse, og du kan ikke stole på dine naturlige evner.

¹⁵⁸ Så, Moses, denne unge fine sterke giganten, en intellektuell mann, han dro ut for å gjøre en god jobb, men Gud kunne ganske enkelt, absolutt ikke bruke det. Han kunne ikke bruke hans naturlige evner.

¹⁵⁹ Og vi kan ikke . . . Det skjer ikke i dag, så vi kan ikke . . . Gud kan ikke bruke våre naturlige evner.

¹⁶⁰ Men det er én ting Moses hadde som jeg beundrer, han hadde vett nok til å vite at han var beseiret. Vi har ikke det. Det er alt. “Vi vil lage en *ny* denominasjon. Vi vil få tak i noen andre med en helbredelses-gave eller noe”, pinsevevnene, ser dere. Skjønner? Vi—vi vet bare ikke nok til å innse at vi er beseiret. Pinsemenigheten, Assemblies of God, United, resten av dem, det ser ut som de ikke har fått evnen til å vite at de er beseiret. Halleluja! Åh, jeg skulle ønske jeg kunne få dette til å nå frem. De er beseiret. Kirkeorganisasjonen er beseiret! Akkurat slik som disse Forente Stater er beseiret, skjelver og frykter, og bomber hengende over der for dem, de vet at de har beveget seg vekk fra veien og rettet sitt liv mot helvete. Og de er beseiret, Ånden

er gått ut av dem. Du må finkjemme overalt for å få unge menn til hæren. De har sett hva som skjedde tidligere. Vi er beseiret! Kirken er beseiret. De vet det.

¹⁶¹ Moses forstod det, så han visste tilstrekkelig da . . . Gud tok ham tilbake avsides, inn i ørkenen, for å lære ham noen menneskelige svakheter. Han tok ham avsides for å lære ham hva det hele dreide seg om. Han fikk god læring! Åh, du, han fikk seg virkelig en leksjon! Gud må ha hatt en tid sammen med ham tilbake der! Dere vet, Moses hadde et temperament; og Gud ga ham kone ved navn Sippora, hun hadde også temperament. Så jeg ser for meg at alt var ikke så behagelig der tilbake på baksiden av ørkenen en stund, når begge hadde sine temperament ute av kontroll på samme tid.

¹⁶² Jeg antar at hans intellektuelle oppfatning av hvordan psykologi skulle kontrollere en person ikke gjorde mye nytte, fordi da han var på vei ned til Egypt, ser jeg at Sippora fortsatt hadde et temperament. Hun kuttet sin sønns forhud av og kastet den foran Moses og sa: "Du er meg en blodig mann".

¹⁶³ Og Gud var så sint på ham at Han . . . lette etter ham i herberget, hvis Han hadde funnet ham, ville Han drept ham. Jeg antar at det var en del småting som Gud måtte lære ham der tilbake, skjønner, at han var et menneske. All hans visdom fra Egypt og alle hans intellektuelle krefter, Gud kunne ikke bruke én eneste av dem.

¹⁶⁴ Du kommer og sier: "Nå, Herre, jeg er blitt skolert i førti år nå, jeg er en—jeg er en intellektuell student. Jeg kan sitere den Bibelen med øynene lukket". Gud kan ikke bruke noe av det. Skjønner? Nei.

¹⁶⁵ "Åh, jeg tilhører den største kirken i landet. Jeg—jeg er det . . . Jeg er *dette*, Herre. Å, jeg er en pinsevenn. Jeg . . . Ære være Gud! Jeg har akkurat fått den Hellige Ånd her om kvelden. Halleluja! Du kommer til å få meg til å gjøre *slik og slik*." Gud kan ikke bruke noe av det. Nei!

¹⁶⁶ Hver gang du blir overmannet og skjønner du er beseiret, så kom da tilbake og ydmyk deg. Bli svak, finn ut at du er et menneske. Og det er ingen av dine intellektuelle ting som kan gjøre noe for å . . . Menneskelige svakheter vil aldri bli brukt av Gud. Gud uttømmer Seg Selv inn i deg gjennom de menneskelige svakheter, deretter bruker Han Seg Selv. Du blir bare et redskap. Ja visst! Du er nødt til å få deg selv ut av veien.

¹⁶⁷ Moses, åh, han lærte, han lærte om menneskelige svakheter virkelig godt. Han lærte det så godt, slik at da Gud kalte ham, hadde han syv svakheter som han kunne argumentere imot Guds kall. Har dere noen gang studert i den første delen av 2. Mosebok, om de syv svakhetene? Jeg—jeg fikk dem skrevet ned her. Jeg ønsker at dere skal høre på dem. Den første svakheten han hadde, var en mangel på et budskap. Den andre svakheten han hadde,

var en mangel på autoritet. Den tredje svakheten han hadde, var en mangel på veltalenhet. Den fjerde var tilpasning. Den femte var suksess. Og den sjette var mottakelse.

¹⁶⁸ Sammenlign nå dine med hans og se om du kan komme opp med det, se om du kan bli så svak som han var. “Herre, jeg—jeg er ikke noe god. Jeg kan ikke tale. Jeg—jeg—jeg drepte en egypter. Jeg kan ikke dra tilbake. Å, alle ting! De vil ikke motta meg. Jeg har ikke noe budskap. Jeg har . . . Jeg kan ikke tale. Og jeg er—jeg er treg i tale”. Og ser dere hvordan han var? Han var ingenting! Broder, han hadde blitt kurert. Ja, Gud kunne bruke ham da etter at han ble kurert. Skjønner? Ja visst.

¹⁶⁹ Ja, Han kan bruke oss etter at vi blir kurert, til å finne ut at “Min Ph.D. og LL.D. og dobbel L.D.”, eller hva det enn kan være, “alle mine doktorgrader er ingenting”. Gud kan ikke bruke dem!

¹⁷⁰ “Vel, jeg er Assembly of God. Jeg er en Oneness. Jeg er en baptist. Jeg er en presbyterianer.” Gud kan ikke bruke noe av det! Jo raskere du kan komme deg bort fra det, vel, desto bedre er du stilt hvis du—du vil—du vil overgi deg selv til Gud.

¹⁷¹ Slik som profeten var, han sa: “Jeg er en mann med urene lepper og omgitt av urene mennesker”. Og Engelen gikk og fikk en—en tang, og gikk opp til alteret og fikk tak i et kullstykke av ild og berørte leppene hans. Da ropte han ut: “Herre, her er jeg, send meg”. Ja, etter at han hadde innsett at han . . . selv om han var en profet, hadde han urene lepper.

¹⁷² Så snart vi kan innse at vi er—vi er ingenting, at du er ingenting, du er støv fra jorden . . . Gud kan ikke bruke deg . . . Ja, dine erfar- . . . Alle dine svakheter ville ikke samsvare med Moses sine. Han hadde seks forskjellige svakheter her, og han hadde fått kunnskap om menneskelig svakhet.

¹⁷³ Se nå på forskjellen mellom *denne* Moses som møter Gud, og *Moses* som ser på . . .? . . . slik som i dag. Han sa: “Jeg sier at vi trenger *så og så*! Vi trenger en vekkelse i landet. Jeg skal fortelle deg hva jeg skal gjøre, jeg drar tilbake og studerer til jeg får min Bachelor grad. Hm-hmh! Jeg drar tilbake og studerer til jeg kan bli ordinert som en LL.D. Jeg kommer til å studere litteratur. Jeg kommer til å gjøre alt dette, deretter vil jeg dra ut, og jeg skal være ‘tidens mann’. Jeg skal dempe ned alle disse gutta der nede som startet her ute”. (Åh, broder!) “Jeg skal få meg en tre-million-dollar bygning. Jeg skal få meg et dusin Cadillacer. Og . . .” Å, broder! Du kan—du kan like godt la være å starte opp, fordi du er beseiret til å begynne med, skjønner du. Men problemet med det er at de ikke vet om det!

¹⁷⁴ De tror at du må ha krøllete hår og gå med smoking dresser og si “ah—men” så vakkert, og alt slik som dette, og være en prins. Det er en kvinnes nikkedukke!

Gud ønsker menn, gudfryktige menn, menn som kan oppskake!

¹⁷⁵ Men i dag ønsker vi Hollywood. Vi ønsker noe som—som er en lyst for øyet. Vi vil ha noen som kan tale så intellektuelt at han kan la oss sove i fem minutter mens han . . . på søndag morgen.

¹⁷⁶ Gud ønsker grensesettere som vil sende henne ut som et flammende lyn, som fordømmer synd til røttene, (det er rett) grav den ut.

¹⁷⁷ Men vi er . . . Vi ønsker våre intellektuelle pastorer. De fleste mennesker ønsker en hviskende pastor, en som sier: “Ja, elskede”.

Gud ønsker lynnedslag! Ja, sir.

¹⁷⁸ Klapper dem på ryggen, og disse med kort hår og make-up og alt det andre, og går med klær som de ble presset inn i og alt slik som det, og sier bare ikke et ord om det.

¹⁷⁹ En betydningsfull mann kalte meg inn på sitt kontor her, (ikke hans kontor) hans felt-kontor her for ikke så lenge siden, han sa: “Jeg ønsker å legge hendene på deg slik at du vil stoppe med det!”

Jeg sa: “Du må ikke gjøre det! Gjør ikke det. Nei, sir”.

¹⁸⁰ Når du stopper det, stopper du Budskapet. Du stopper Gud når du gjør det. Ja, sir. Vi vil ikke ha noe av det.

¹⁸¹ Hadde Gud medfølelse for Moses med alle hans svakheter, sa: “Stakkars lille Moses, noe—noe har sannelig skjedd med deg, du falt fra din doktorgrad. Å du! Her, ja visst var du en stor mann, en intellektuell, og der var ikke noen ting som kunne stoppe deg. Broder, du hadde alle dine Ph.D’er og LL.D’er og alt annet, og nå kommer du her og bekjenner at du er ingenting, du kan ikke gjøre én eneste ting. Du er—er du bare så svak?” Nei! Gud syntes ikke synd på ham. Gud følte aldri medlidenhet med ham. Gud hadde da kurerert ham fra alle disse greiene. Han syntes ikke synd på ham.

¹⁸² Men vi finner ut, hvis du noterer det ned, 2. Mosebok 4:14, “Guds vrede ble opptent mot ham”. Gud syntes ikke synd på ham fordi han var svak.

¹⁸³ Du sier: “Herre, jeg bare føler meg så svak, jeg tror ikke jeg kunne gjøre det”. Gud synes ikke synd på deg; føler for å sparke deg rundt litt. Skjønner? Ser dere? Ja visst. Gud synes ikke synd på deg. Han—Han blir sint på deg. Du blir bare satt i rett skikk da til der hvor Han kan bruke deg. Ja.

¹⁸⁴ Da Moses blir kurerert opp, kan Gud bruke ham. Han hadde en kurering, han var kommet bort fra menneskelige evner da. Han hadde ikke noe han da kunne stole på, for han—han var da klar for tjenesten.

¹⁸⁵ Gud sa: “I førti år har Jeg hatt deg og Sippora her ute, som krangler og lager spetakkel her ute i ørkenen, om du kunne finne ut hvorvidt det er menneskelig svakhet eller ikke, der oppe hvor

du står som en stor prins, 'Hallo, doktor Moses. God morgen, pastor, Sir. Ja, sir. Moses, du er den kommende prinsen. Alle . . . Vi tenker alle på deg'. Nå er du her ute i ørkenen med en flokk med sauer og en hissig kone". Skjønner? Det fikset ham opp. Ja, sir. Moses i en forferdelig tilstand, men Han sa: "Nå kan jeg bruke deg når du innser at du er ingenting. Kom nå opp her ved denne brennende busken, jeg vil sende deg ned dit". Åh du!

¹⁸⁶ Gud, gi oss litt mer av den slags, gi oss noen flere sveklinger. Det er det vi trenger, noen sveklinger. Ja visst!

¹⁸⁷ Det var Jakob, vet dere. Jakob trodde han var en flott kar en gang, vet dere, han kunne bare jukse og slippe unna med hva som helst. Gikk og satte noen poppel kjepper inn der hvor hans svigerfar hadde sauer og storfes når de var drektige, og forvandlet dem til å bli flekkete sauer og kasta det ut slik som det når de gikk til vannet for å drikke. Og før du vet ordet av det, ble Jakob en stor mann. Ja visst. Han var en . . . "Han ble helt riktig kalt *Jakob*, utvilsomt", Esau sa: "Han var en 'svindler', ja visst". Så han var en juksemaker. Han kom seg fint fremover, hadde fremgang, hadde store flokker og hustruer og sauer og kveg og okser og—og alle ting, han hadde alt.

¹⁸⁸ Men en kveld (åh, du!) da han kom ned til en liten bekk en dag, skulle krysse over, han kom til et sted der en Engel fikk tak i ham. Broder, gamle Jakob holdt på hele natten. Han holdt sannelig på lenge. Men da han overga seg, da han ble svak og kunne ikke holde på lenger . . .

¹⁸⁹ Å Gud, la menigheten bli slik som det, komme til . . . menigheten kommer til et punkt hvor den ikke kan holde på lenger med sine naturlige evner, men blir nødt til å overgi seg selv til Gud. La metodistene bli skamfulle av seg selv at de er metodister. La baptistene og la pinsevevnerne bli skamfulle av seg selv, og slutte å holde på dette og overgi seg selv til Ånden.

¹⁹⁰ Det var da Jakob ble "en fyrste av Gud". Bibelen sa at han ble "en fyrste", og hans navn ble forandret. Ser dere? Og—og husk, han var en stor sterk mann på *denne* siden, intellektuelt kraftfull, men på den *andre* siden var han en haltende fyrste, svak og nedbrutt, men hadde kraft innfor Gud.

¹⁹¹ Ja, du kunne kanskje . . . Din organisasjon kunne kanskje bli brutt helt sammen. Din prestisje i nabolaget, du kan kanskje bli en "gammeldags kråke" fra da av i nabolaget. Det kan være riktig. Men jeg skal fortelle deg, du vil ha kraft med Gud. Jeg vil heller være slik som det. Jeg vil ta den veien når som helst.

¹⁹² Disiplene kom tilbake og jublet fordi de var glade for at de var aktet verdige til å bære vanæren til Saken og til Jesus. Ja visst! De vil kalle deg "hellig-roller".

¹⁹³ Kom deg ut av dette stedet en gang, la det bli splittet opp. Kom deg løs fra din: "Vel, jeg sier, jeg er en metodist" eller "presbyterianer" eller "Jeg er Assemblies", "Jeg er Oneness, jeg

er like så god som du er”. Ja vel. Bare kom deg ut av det en gang, gi slipp. Få all . . .

¹⁹⁴ La engelen få tak i deg en gang, Herrens engel som vil gi deg Sannheten i Budskapet. La ham få tak i deg en gang, og du vil ydmyke deg rett ned til dåpen i Jesu Navn, du vil ydmyke deg rett ned til alt det resterende av det. Ja, du vil, du vil virkelig gjøre det. Ja, du vil—du vil bare glemme alle disse intellektuelle.

¹⁹⁵ For noen dager siden sa en av de kjæreste venner som jeg har, til meg, en fin person, mens jeg gikk ut av rommet etter at jeg hadde vært på et intervju og forlatt rommet, sa: “Broder Branham . . .” Og denne personen har vært en av mine finansielle støtter i møtet der ute. Kom til et punkt hvor jeg ikke visste hvordan jeg skulle få finansene til å gå opp, bare å stole på Gud, og denne personen ønsket å avskrive det. Ja, bare en fin person! Og denne personen tok en tur og kom fra en stor by, her for noen få kvelder siden, og sto i rommet og sa til meg en kveld, sa: “Broder Branham”, hun sa: “Jeg ønsker bare å si én ting”. Hun sa: “Det finnes ikke én person som jeg vet om, som ikke elsker deg”.

Jeg sa: “Jeg er så glad for det”.

¹⁹⁶ Sa: “Broder Branham, det er bare én ting, én ting som er feil”.

Jeg sa: “Hva er det, søster?”

¹⁹⁷ Sa: “Vel, den ene tingen er dette, broder Branham, at hvis du bare ville inngå et kompromiss på litt av denne Læren du har”, sa: “da ville enhver organisasjon ta imot deg”.

¹⁹⁸ Jeg så det rett da, jeg tenkte . . . jeg sa: “Hvilken Lære, søster?”

Og hun sa: “Åh, angående dåpen i Jesu Navn.”

¹⁹⁹ “Åh!” Jeg sa: “Men, søster, du kan ikke forvente av meg å gå på kompromiss med Guds Ord og fortsatt være en Guds tjener”.

²⁰⁰ Og hun sa: “Vel nå, det er en flokk med forkynnere som jeg er her for å representere ut fra denne store byen”. Sa: “Hvis du vil fortelle dem at Herrens Engel, som gir deg disse visjonene, fortalte deg å døpe i Jesu navn, da er de villig til å akseptere det”.

²⁰¹ “Vel”, jeg sa, “deres erfaring er svakere enn oppvaskvann!” Jeg sa: “Jeg bryr meg ikke om hva noen engel vil si, hvis det ikke er i overensstemmelse med Ordet, tror jeg ikke på det!” Jeg sa: “Hvis denne engelen fortalte meg noe som avvek fra Det, ville jeg ikke tro på engelen”. Riktig! Guds Ord er først og over alle engler og alle andre! En sann Engel . . . Jeg sa: “Hvis han ikke fortalte meg Det, ville jeg ikke høre på ham”. Ja.

²⁰² Damen visste ikke hva hun skulle gjøre. Hun sa: “Jeg har aldri hørt noe slikt. Jeg visste ikke om det”. Se, slik er det. Så jeg gir den lille damen noen Skriftsteder. Og hun sa: “Jeg drar rett

hjem og studerer Det nye testamente. Jeg har aldri studert det”. Se, der har dere det. Åh du! Åh du! Det er der du får det. Åh du!

203 Slutt å prøve å holde fast på noe. Kom deg løs! Det er hva du ønsker å gjøre: kom deg løs. Jakob, da han kom seg løs, ble han i orden, han ble en fyrste og hadde kraft med Gud.

204 Han var *lille* David med sin Sauls kirkelige jakke på, som gikk ut for å—for å—for å bekjempe Goliat. Og da David forberedte seg der for å bekjempe Goliat med all denne store rustningen på, så han seg rundt, han så bak seg, han så ut som resten av dem, så han sa: “Det er noe galt her”.

205 Så lenge du er slik som verden og går på kompromiss med verden og gjør den samme tingen som verden gjør, da er det noe galt.

206 David sa: “Dette ser ut til å være for avstivet. Jeg har en doktorgrad, jeg har en Ph.D. Se, jeg tilhører en stor organisasjon, hvordan kunne jeg noen gang gå og kjempe med alle disse tingene? Jeg vet ingenting om det. Jeg vet ingenting om det!” David sa: “Ta tingen bort fra meg”. Det er riktig. “Hvis jeg skal kjempe for Gud, ønsker jeg ikke å se ut som denne gjengen med feiginger som står her, alle med rustning på og gjennomhullet. Jeg kan ikke ha et møte . . .”

207 Mange møter, mange mennesker, mange forkynnere som kommer til meg og bekjenner at de tror at Jesu Kristi Navn er riktig å bli døpt i, men de sier: “Vår organisasjon ville sette oss ut”. En dårlig unnskyldning! Ta av deg Sauls rustning!

208 Gi meg kraft og styrke fra Den Hellige Ånd! Gud, send meg med en slynge, uansett hva det er (hvor lite), til å slå fienden ned. Det er sant. Send meg, men ikke la meg kle meg slik som resten av dem, med L.L., Ph.D., Doktorer, alle den slags ting.

209 David sa: “Den tingen ser ikke rett ut”. Han sa: “Jeg vet ingenting om det”. Han sa: “Det eneste som jeg vet, er at jeg har det jeg . . . Tilbake på baksiden av ørkenen vocket jeg min fars sauer”. Og han sa: “En løve kom inn og tok tak i det lille lammet og løp ut med det, og jeg visste at det var min fars lam, og, åh, jeg—jeg—jeg er . . . jeg var ikke utstyrt, men jeg bare tok min slynge og gikk etter ham”. Sa: “Jeg drepte ham og brakte lammet tilbake”. Åh du! De som sto der med et spyd i sin hånd, kunne ikke ha gjort det.

210 Det er det som er i veien i dag. Gud har mange sauer som har gått på villspor, organisasjonene og slikt stjal dem bort, førte dem inn i psykologi. Gud gi oss David'er med Guds Ord og Guds kraft, til å lede det når vi går for å møte disse intellektuelle kjempene (tenk dere, med alle disse Ph., LL.D.'ene, Q.U.S.T.er, eller hva det enn kan være). Gi meg Guds Ord og kraften fra Den Hellige Ånd, og jeg skal fortelle dere, vi kan slå i hjel alle kjempene på feltet. Så sant! Vi trenger menn som kan . . .

211 Vel, David var det dårligste eksemplaret som fantes på feltet til å gå og kjempe mot kjempen. Han, hvorfor, han var ikke mer enn en gutt. Og Bibelen sa han var “rødmusset”, en liten god radmager utseende kar, sannsynligvis krokrygget og et stykke saueskinn pakket rundt seg. Han hadde ikke noen av disse store intellektuelle doktorgrader og en god utdanning. Han visste ingenting om et sverd. Han visste ingenting om all denne opplæringen som Saul . . .

212 Saul var den beste de kunne hatt, biskop Saul. Ja visst, han var et hode og skuldre høyere enn resten av hæren. Nå, han var—han var den som burde gått og kjempet mot ham, men han var redd.

213 Og i dag vet vi at vi trenger en vekkelse. Vi vet at vi trenger en rørelse blant folket. Det vil ikke kreve en Doktor i Teologi. Det vil kreve en svekling (Halleluja) som vil ta Guds Ord i kraften av Kristi oppstandelse og drepe den tingen. Det vil bringe Kristus til landet i den . . . la dem se at Han fortsatt kan åpne blindes øyne, helbrede de syke, vekke opp de døde, og Han er Gud, Seierherren! Amen. Vi trenger en David uten utdanning i de teologiske skolene, vi trenger en mann som ikke vet noen ting om det, en liten bondegutt eller noe, en liten kar med sine bøyde skuldre, ikke mye å se på, som vil komme vandrende nedover veien med Guds kraft.

214 Mor var døende, hun sa: “Billy, jeg har stolt på og trodd på deg. Du har vært min åndelige styrke, du har ledet meg til Gud.”

215 Jeg sa: “Mamma, da jeg var en gutt . . . Vår bakgrunn, naturligvis, var irsk, ville på en måte helle litt mot katolikker.” Og jeg sa: “kirken sa at—at de—de var et legeme av mennesker, de hadde alt sammen, alt det som de gjorde var i orden. Jeg kunne ikke tro det, fordi lutheranere sa: ‘Vi er et legeme av mennesker, vi har alt sammen.’ Baptistene sa: ‘Vi er legemet, vi har alt sammen.’ Der er altfor mange, det finnes omkring ni hundre forskjellige organisasjoner.” Jeg sa: “Mamma, jeg kunne ikke legge noe tro på dette, hvilken av dem er rett?”

216 Jeg fant ut, jeg sier dette ydmykt og mildt, men jeg tror at ingen av dem er rett. Det stemmer. Jeg går tilbake til Guds Ord, og jeg så hva Det gjorde tilbake der. (Og da, Gud, la oss alle gå tilbake dit.) Og med svakheten og uten støtte fra organisasjoner, ingen støtte fra trossamfunn, ingen støtte fra det kirkelige systemet, men i enkelhet og i Den Hellige Ånds kraft som falt på pinsedag, med det samme budskapet som Peter hadde på Pinsedagen: “Omvend dere, hver og en av dere og bli døpt i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse.”

217 Du ønsker ikke å bli bundet opp slik som en masse av disse teologene, med prestekrage rundt seg og en akademisk bachelorgrad. Men, bror, du vil ha noe i hånden din, og så lenge Guds Ånd vil komme inn i det Ordet, vil Det seire og

bringe tilbake disse fortapte sauene som har gått seg vill. Amen! Vi bekjenner våre svakheter! Kast fra deg din Lære i Teologi! Kast fra deg din jeg vet best, ditt medlemskap! Avkle deg selv framfor Gud, åndelig talt og kall deg selv “uverdig!” Da kan Gud begynne å bruke deg. Ikke bare å si det fra munnen din, bring det frem fra hjertet.

218 Jakob, David, de måtte avkle seg selv. Han var den svakeste iblant hele folkemengden.

219 Tenk på det, kanskje, ti tusen eller hundre tusen soldater på høyden. Alle sammen opplært, hver og en av dem med en Ph.D., hver og en av dem med spyd, de var soldater. Hver og en av dem var korporal *Så-og-så*, menig *Så-og-så* (selv til de menige), general *Så-og-så*, løytnant *Så-og-så*. “Den store firestjerners general Saul, biskopen, ja vel, Deres Høyhet, Sir!” Hver og en av dem som sto der, trente menn.

220 Og fienden står på bakken, sa: “Dere er en gjeng med feiginger”. Åh!

221 Og opp i leiren kommer en liten, framoverbøyd, (O Gud!), litt rødmusset utseende mann, med en liten slynge over ryggen sin, med en rosinkake i hånden til sin bror. Og denne kjempen kommer ut og gjorde et rop en gang for mye. Han sa: “Mener dere å fortelle meg at alle dere skolerte og lærde vil stå der og la denne uomskårne filisteren utfordre Ordet til den levende Gud?” Amen! Han sa: “Er dere redd for ham?”

222 Saul sa: “Hvis du ønsker å gå, kom hit. Jeg skal—jeg skal—jeg skal sende deg til skolen i tjue år nå, og jeg skal gi deg en—en Ph.D. Jeg skal fortelle deg hva jeg skal gjøre, jeg vil bare gi deg min grad”.

223 Han sa: “Ta den tingen bort”. Åh du! “Jeg vil ikke ha noe med det å gjøre.” Han ønsket å stole på Gud. Han sa: “Jeg vet hva Gud gjorde for meg med *denne*, og jeg er klar til å stole på Gud i møte med hva som helst sammen med den”. Amen! Det er den kristne sin erfaring.

224 Endog Saulus, da han måtte kvitte seg med sin rustning, han tok av den kirkelige rustningen, han gjorde slik som David gjorde. Men når Saulus kom til enden av veien, sa han: “Jeg har kjempet en god kamp”. Det var den siste fiende til å beseire. “Jeg har stridd en god strid, jeg har fullført løpet, jeg har bevart troen. Heretter er det lagt opp for meg en krone, som Herren, den rettfærdige dommer, skal gi meg på den dagen.” Han sa: “Ikke bare meg, men alle dem som elsker Hans åpenbarelse”.

225 Åh, døden sa: “Men jeg skal få tak i deg om et par minutter”. Og graven sa: “jeg vil dekke deg med jord der borte”.

226 Han sa: “O død, hvor er din brodd? Grav, hvor er din seier? Jeg vet at jeg ligger her i dette romerske fangehullet, bundet i lenker, mine hændledd og hender, og jeg—jeg fikk trettini striper

over ryggen min. Jeg er her med tårer som skålder mine øyne til jeg ikke kan se noe mer. Jeg kan ikke se med mitt naturlige øye, men jeg kan se en rettferdighetens krone som ligger der oppe. Mine ankler er utslitt. Jeg er blitt så mye dårligere av det gamle mugne brødet som de kastet inn her, og rottene har sprunget over meg, og edderkopper og ting, til jeg er blitt svak.” Men han kunne stå i møte med døden og si: “Hvor er din brodd? Grav, hvor er din seier?” Med lenker ristende på hendene. Halleluja! (Det er hva vi trenger.) “Grav, hvor er din seier?”

Graven sa: “Jeg vil få deg til å råtne, Paulus”.

²²⁷ Han sa: “Men Gud være takk, jeg har allerede fått seieren gjennom vår Herre Jesus Kristus”.

²²⁸ Da han var svak, hans—hans kirkelige, hans . . . alle hans ritualer hadde blitt brutt ned i ham. Alle hans ordinasjonspapirer var blitt tatt fra ham. Han tilhørte ikke lenger Assemblies eller de . . . noen av dem. Se, han tilhørte ikke noen av dem lenger. Han hadde talt så mye imot dem helt til disse biskopene ble . . . sa: “Mener du å fortelle meg at en mann soner tjue år i romersk fengsel der oppe og kan fortelle oss at vi ikke skal la våre kvinner forkynne? Hmh! Ikke fortell oss det”, sa: “vi vet bedre. Hvem er denne fyren der oppe, i så fall, som forteller oss å gjøre *dette, det* eller *det andre?*” Han sa: “Vi vet hva vi gjør”.

²²⁹ “Ja”, sa Paulus, “der er menn som kommer fram rett iblant dere, vil starte en organisasjon ganske snart, kommer fram og vil trekke dere bort fra troen slik som det, de har ikke Guds Ånd”. Han sa: “De har allerede gått ut fra oss fordi de ikke var av oss”.

²³⁰ Og, ikke sant, skjedde det? Kom rett inn i Den katolske kirken, fra den katolske til den lutherske, og videre ned til den siste, Assemblies of God, samme tingen, gjør den samme tingen.

Alle sammen, samme tingen!

²³¹ Men, åh, til en mann eller kvinne som er svak nok, som innser din svakhet, som vil la Gud bruke deg! Jeg bare fortsetter å snakke, jeg tror jeg snakker for lenge.

²³² Nå, hva var det? Nå var han . . . David var den mest ulærde i mengden. Han hadde ingen skolegang i kampdyktighet, han visste ingenting om det. Så han hadde ingen skolegang for noen ting i denne kampen som ble satt foran ham, men han erkjente at det fantes en Gud. Og han tok den svakeste tingen. De hadde spyd, rustninger, buer og alt annet, og David hadde en liten slynge med en stein i den. Men se, han visste hva han kunne stole på. Han bekjente sin svakhet, men hans tro var til Gud.

²³³ Han sa: “Jeg vil ikke ha noe dekke over meg for å slå noe bort. Jeg ønsker ikke å komme opp dit og si: ‘Nå, vil dere brødre samarbeide med meg? Jeg tilhører Assemblies, jeg tilhører presbyterianerne, jeg er en metodist, jeg er en baptist, vil dere

brødre samarbeide med meg?” Jeg ønsker ikke å kjenne til noe av den tingen. ”Her, jeg vil vise deg, jeg har min doktorgrad i lommen. Jeg fikk min bachelor-utdannelse ved et fakultet. Jeg er fra Universitetet i *Så-og-så*, jeg—jeg ble utdannet der oppe. Jeg har dette. Å, jeg kan tale! Jeg er *dette, det* eller *det andre*.” Han ville ikke ha noe av de tingene!

²³⁴ Alt han ønsket, han sa: “Jeg har min tro i Gud, og nå går jeg”. Der er det. Og kjempen gikk over ende. Det er riktig.

²³⁵ Det er hva vi trenger i dag, broder. I dag trenger vi menn som David, ikke universitets-erfaringer.

²³⁶ Det var lille Mika, lille Mika, sønn av Jimla, fattig, forkastet, fordrevet ut av alle denominasjonene på grunn av sitt nøyaktige standpunkt for Gud. Men det kom ned en Guds mann en gang, ved navn Josafat, og der inne sa han: “Jeg ønsker å vite det sanne Guds Ord”.

²³⁷ Saul sa: “Jeg har fire hundre av de beste som du noensinne har kjent til”. Han sa: “De har alle fått sine doktorgrader, de er alle blitt utdannet her på skolen”. Sa: “Vel, de er de beste forkynnerne du noensinne har hørt”. Sa: “jeg vil bringe dem rett ut og vi vil rådspørre Herren for deg”.

²³⁸ Men deretter kommer han ut der og han så seg rundt, Josafat sa: “Ja, jeg hører at denne sier *dette*, og jeg hører at denne sier det, men,” sa, “har du ikke en til? Har du ikke en til?”

²³⁹ Gud skulle få et budskap til dette sanne hjerte. Det var bare én av dem som sto der, men Gud har en mann for den ene. Amen. Hvis det bare finnes ett sannferdig hjerte, da har Gud en mann for ham et eller annet sted. Josafat var en virkelig mann, en gudfryktig konge, og han hadde fornuft nok til å vite at deres budskap var galt. Han visste at det var i motsetning til Ordet, amen (Åh, broder Neville!), Josafat visste det.

²⁴⁰ Han sa: “Vel, jeg—jeg har gått gjennom hele arkivet, den oppførte listen her i dette seminaret, jeg har hver og en av dem her ute”. Han sa: “Vel, hør her, denne har . . . vel, se på doktorgradene som han har fått. Se på denne her,” sier: “se—ta en kikk på doktorgradene som han har. Se på Sedekias her, han er leder for alt sammen. Nå, han er en biskop, han er over oss alle. Du skulle virkelig ta imot hans ord!”

Josafat sa: “Ja”, sa: “jeg—jeg—jeg . . .”

²⁴¹ “Vel, se, se, resten av dem er enig med ham. De er alle én stor enhet! Og du kan ikke si at de ikke er hebreere. Du kan ikke si at de ikke er profeter, her er doktorgraden som beviser at de er.”

²⁴² Josafat sa: “Ja, jeg—jeg—jeg vet, Akab”. Han sa: “Det—det er greit, men . . .”

²⁴³ Sa: “Hva er du . . . Hvordan kan du be meg om noe mer? Der er hele skolen min! Der er hver eneste organisasjon forenet”.

244 “Men har du ikke en som ikke tilhører denne gruppen? Er det ikke en, et eller annet sted?”

245 “Vel, hva ville han være? Han ville være en uskolert analfabet! Vel, hva ville du spørre etter hos en sånn kar?”

246 “Men—men jeg bare spør deg, har du ikke en, et eller annet sted?”

247 “Åh”, sa han, “ja, det er en slik en”. (Der, åh, takk Gud for det!) “Det er en slik en, men”, sa: “jeg hater ham. Og resten av dem hater ham også”. Han sa: “Vi sparket ham, og de sparket ham ut av denne organisasjonen hver og en av dem”. Sa: “Han kom ned hit for å ha et møte, vi jaget ham ut av byen. Ja, sir. Vil ikke ha noe med ham å gjøre. Vel”, sa: “han er en svekling, og han kommer fra en svært fattig familie. Hans grammatikk er forferdelig”. (Hm-hmh, som Moody, vet dere.) “Ja, hans grammatikk er forferdelig.” Og sa: “Virkelig, til å være en teolog, er han den dårligste jeg noen gang har hørt. Jeg har aldri hørt noen som er slik som ham. Åh, han bare rett og slett knuser deres ritualer. Nå, deres apostoliske trosbekjennelse blir revet i stykker av ham. Jeg har aldri hørt om noe slikt! Åh, han bare river det opp, og de hater ham, og jeg hater ham, alle hater ham”.

248 “Åh”, Josafat sa: “kongen må ikke si slikt, men jeg vil gjerne høre ham”. Han vet hva Elisa ville sagt! Han visste dette.

249 Gud gikk forbi alle de store, sterke, intellektuelle forkynnerne og la Sitt Budskap inn i en liten kar som hevdet at han visste ingenting. Men hva gjorde han?

250 De gir ham en test og sa: “Nå, du sier det samme som de sa”.

Han sa: “Jeg vil si hva Gud legger i min munn, det er alt”.

251 Han sa: “Hvis du ønsker å bli mektig nå, husk at du er bare . . . du er—du er på en måte ute av din stilling her, gutt. Husk, du er kastet ut av organisasjonen. De kunne revurdere ditt fellesskap hvis du bare er enig med dem i disse krisetider som dette. Vi er alle i ferd med å ha en stor kampanje”, sa: “hvis du bare vil være enig med meg”.

252 Han sa: “Jeg skal ikke si noe annet enn det som Gud har sagt!” Kompromiss, kunne du forvente at en Guds mann skulle gå på kompromiss med Guds Ord? Nei, sir, det ligger ikke i dem.

253 Sa: “Men du er en svekling. Du er fra en fattig familie. Men, vet du hva, de kunne kanskje . . .”

“Jeg bryr meg ikke om hva de gjør.”

254 “Vel, de vil ta deg fra land til land i et fly. De ville gjøre hva som helst, ser du, hvis du—hvis du bare . . .”

255 “Nei, nei. Jeg vil bare si hva Gud legger i min munn.” Gud gikk forbi hele den flokken, (ja, sir, hans sannferdige standpunkt

gjorde det) gikk forbi de fire hundre og gir ham SÅ SIER HERREN!

²⁵⁶ Trodde de det da? Nei, sir! De sa: “Det er ikke SÅ SIER HERREN, vårt seminar lærer ikke slike ting som det. Vel, her er vår biskop, han har talt ordet, han skrev ritualet. Vi kom alle i sammen, vi laget våre skoler. Gud er med oss! Hvilken vei gikk Gud fra oss når Det gikk over til deg?”

Han svarte: “Du vil se det, en gang”. Hm-hmh, det er riktig.

²⁵⁷ Hva var han? Han var svak, men han var den sterkeste blant dem. Hvorfor? Fordi han hadde Herrens Ord. Åh, broder, hvilken forskjell gjør det om det . . . alt annet så lenge du fikk SÅ SIER HERREN?

²⁵⁸ “Si det broder Branham, hvis du vil gå på kompromiss med dåpen i Jesu Navn, vel, vi vil da ha et stort møte i Chicago eller slike steder som det.” Hmh! Tror dere at man gjør det? Jeg bryr meg ikke hvor dere kommer sammen, hva dere gjør, broder, stå sammen med SÅ SIER HERREN.

²⁵⁹ Jeg ønsker at noen av dem skal komme og fortelle meg hvor Dette er galt. Vis meg i Guds Ord hvor Dette er galt. Ja. De vil ikke klare det. Nei sir. Men det er SÅ SIER HERREN! Stå sammen med Det selv om alle sammen sparker deg ut. Jeg bryr meg ikke hvor svak du blir: “Da blir jeg sterk”. Når de sparker meg ut, vil Gud ta meg inn. Hm-hmh, ja. Gud . . . De sparker deg ut, Gud vil ta deg inn.

²⁶⁰ Husk, det er utskuddene som Gud alltid plukker opp, de ubetydelige. Og Han gjør dem til *en betydningsfull person* for Seg. Vet kanskje ikke om det i dette livet, men det vil være i et som kommer; Se, det er ham.

²⁶¹ Og ga ham SÅ SIER HERREN, hvorfor? Han sto med Ordet. Han hadde det rette Budskapet. Gud ga ham en visjon. Resten av dem hadde ikke noen visjon. Skjøner? Han hadde en visjon. Hvorfor? Fordi han stod med Ordet. Det er der vi har sett tegn og under. Fordi . . . De andre utgir seg selv som Det, men han stod med Ordet. Nå la oss skynde oss.

²⁶² Elias, da hans menighet hadde kastet ham ut og forlot ham for den moderne verden. Jeg kan tenke meg at Elias virkelig hadde gitt dem inn så ørene flagret. Kan ikke dere forestille dere det? Dere vet hva Elias var. Jeg kan tenke meg i hans tidlige tjeneste, stod han opp der og sa: “Nå, dere kvinner som prøver å være slik som landets førstedame,” disse hattene på seg, vet dere, “Frøken Jesabel! Dere moderne kvinner som vil være slik som landets førstedame, kler seg som henne, opptrer som henne. Dere forkynnere!” Åh du, hvordan han finkjemmet dem! Og hele tiden fortsatte de å falle fra helt til det var ingen tilbake.

²⁶³ Han måtte komme til slutten av sin vei. Ingen ville samarbeide med ham noe mer. Ingen av kirkene ville samarbeide

med ham. Alle i hans kirke forlot ham, gikk tilbake til verden (akkurat slik som det er nå), det er rett, fortsatte videre tilbake til verden. Bare noen veldig få holdt ut, en her og en der, som kom fra hele landet til dit hvor du måtte dra for å treffe ham og så videre. Han var i ganske dårlig form, han måtte komme til avslutningen av sin kunnskap.

264 Han sa: “Herre, jeg stod på Ditt Ord, jeg fortalte Sannheten. Og alle sammen er gått sin vei, det er ingen tilbake her. Jeg har ikke fått noen til å forkynne for”. Amen. “Ja, jeg stod på Ditt Ord, Herre, og nå, se hvor jeg er nå, ikke noen av dem vil motta meg. Går jeg inn i byen, sier de: ‘Her kommer denne gamle grinebiteren. Ja, ja, her kommer den gamle surpumpen til byen, nå vil han begynne og fortsette—fortsette videre om denne moderne livsstilen her og alt dette.’”

265 “Ikke motta ham! Pastor, ikke samarbeid med den fyren! Nei, sir!”

266 Pastor: “Nå, denne gamle fanatikerer er i byen igjen. Se, denne Elias der ute, den gamle skallete karen. Ikke gi noen oppmerksomhet til denne gamle karen. Se på ham, han kler seg ikke engang som en prest med sine prestekapper på slik som mine (hatten, dere vet, og står opp foran, og krage rundt, vet dere).” Han sa: “Han gjør ikke . . .” Han sa: “han—han—han—han er annerledes på en måte . . . han—han er en merkelig fyr”.

267 Og jeg forestiller meg at noen av de store karene sa: “Vet dere hva? Han—han er en nevrotiker. Hm-hmh, ja, han—han er en nevrotiker, lever der ute i ødemarken, bodde ute i skogen mesteparten av sin tid, kommer med et stykke saueskinn pakket rundt seg. Åh du! Og så fordømmer han disse kvinnene! Jeg har aldri sett noe slikt. Du må ikke . . . ikke—ikke—ikke ha noen ting med ham å gjøre i det hele tatt! Ikke inngå samarbeid!”

268 Vel, presteforeningen hadde samlet seg sammen, vet dere, sa: “Ikke—ikke noen av dere må ha noe å . . . la ham gå, han vil til slutt . . . han vil miste forstanden. La ham—la ham brøle sin egen forstand ut. Det er alt, la ham være i fred”.

269 Men gamle Elias, vandrer nøyaktig rett med Gud, (du og du.) Stod rett sammen med Ordet. De ville ha et lite møte der nede, og han ville se over forsamlingen og si: “Alle dere Jesabeler!”

270 “Åh, maken til frekkhet! Jeg vil aldri gå og høre den mannen igjen! Nei, sir, jeg vil ikke ha det!”

271 Det stoppet ikke ham, han sto rett der like fullt. Da han mistet sin kirke, da han mistet sin . . . alle denominasjonene vendte seg imot ham, det var da, (når han ble svak), da sa han: “Jeg er den eneste som er tilbake, og de søker å drepe meg”. Han sa: “De ville skyte meg hvis de kunne komme unna med det”. Hm-hmh. Ser dere? “Men jeg . . . De søker etter mitt liv. Og jeg er den eneste som er tilbake, Herre, hva kan jeg gjøre?”

272 Det var da, da han ble svak, (men står sannferdig, bekjenner sin svakhet og alt), at Gud sa: “Kom opp på fjellet, Jeg skal gi deg et nytt budskap. Jeg skal sende deg et nytt budskap nå. Jeg har allerede fortalt deg: ‘Gå og fordøm disse tingene’, nå skal jeg sende deg tilbake med noe for å bevise at Det var rett”. Sa: “Du har gjort en god jobb, Elias. Du fortalte dem om landets førstedame og alt det der, og hvordan de handlet. Du fordømte Akab og alle hans moderne ting og alle de moderne kirkene, og vi fortalte disse forkynnerne hvor de hadde sin tilhørighet. Du var et eksempel. Du stod der uten hjelp, ingen organisasjon, ingen ting til å støtte deg, men du stod sammen med Mitt Ord. Nå skal Jeg gi deg noe. Gå ned dit og fortell denne hyklerin, ‘SÅ SIER HERREN! Det vil ikke engang komme dugg som faller ned fra himmelen før jeg kaller på det’”. Du store min! Tok ham opp på toppen av fjellet for å vise ham noe!

273 Åh, jeg kan se ham den morgenen, kom vandrende ned denne samaritanske veien. Han var sikkert ikke veldig mye å se på, dette skallet hodet som skinner mot solen, grått hår og kinnskjegg hengende rundt ansiktet, et stykke saueskinn. Bibelen sa han var “hårete”, hår over hele ham, jeg kan tenke meg at han var ikke flott å se til. Den lille, gamle staven i hånden, med disse små øynene som ser rett mot himmelen, vandrende nedover veien. Og dere . . . han . . . Jeg tror han handlet som en sekstenåring mens han var omtrent åtti. Her kommer han, vandrende nedover veien, strake veien til Samaria. Broder, han var blitt gjort sterk nå i sin svakhet, “Min styrke er tilstrekkelig. Ikke bekymre deg om organisasjonene, Elias. Ikke bekymre deg om dem, Min styrke er alt du trenger”.

274 Jeg husker at jeg stod ved et stort tempel en gang, og jeg sa: “Herre, jeg ville avsky at de skulle komme til mitt—mitt kontor”.

Han sa: “Jeg er din del”. Skjønner? “Jeg er din del.”

275 “I—i svakhet da er Jeg—Jeg er . . . Min styrke er urokkelig. Min fullkomne Vilje kan bli utført, (Paulus eller Elias, hvem enn du er), når du kommer ut av veien.” Skjønner? “I din svakhet, da blir Jeg gjort sterk. Jeg er den Ene! Jeg er den Sterke som kommer inn og fyller opp.”

276 Jeg kan se ham gå rett ned den samaritanske veien, disse små, gamle øynene som ser ut som *dette*, du store, et slags halvt smil på ansiktet hans. Broder, han gikk rett opp i Akabs nærvær. Han stammet aldri, han stotret aldri. Nei nei! Under dette lille gamle magre brystet var et bankende hjerte med den Hellige Ånd boende der inne. Ja, så absolutt! Kom vandrende ned den veien, gikk rett opp foran Akab og sa: “Ikke engang dugg vil falle før jeg kaller på det”.

277 Trampet med føttene, snudde seg rundt og tilbake opp i ørkenen gikk han. Sa: “Det var en god jobb, Elias. Kom opp her,

jeg har befalt alle kråkene å mate deg nå, og de . . . og sett deg ned her oppe en stund”. Åh du!

278 Når han var svak, da ble han sterk. Ja, sir. Han rystet himlene slik at det ikke ville regne. Det er da han ble sterk, da han mistet sin menighet, mistet alt han hadde og alt annet. Men han sto sammen med Guds Ord, da hadde han makt til å lukke himlene.

279 Da Jakob mistet all sin styrke, da ga Gud ham kraft til å bli en fyrste. Skjønner?

280 Når Paulus mistet sin utdanning og all sin teologi, da gjorde Gud ham til en misjonær til hedningene.

281 Da Moses mistet all sin dyktighet og ble svak, da gjorde Gud ham mektig og sendte ham til Egypt i Åndens kraft ved en alder på åtti år, kinnskjegg hengende ned, hans kone på et muldyr og en unge sittende på hoften hennes, og en kjepp i hånden gikk ned og erobret Egypt. Ja. Ser dere? Ikke med en hær til å støtte ham, som han ønsket slik gå med, men i Åndens kraft. Amen!

Når du er svak, da er du sterk.

282 Bare gikk nedover den veien, han stotret ikke, han snublet ikke, han gjorde ikke noen ting, gikk rett opp i Akabs nærvær og sa: “Jeg har mottatt Herrens Ord”.

Han sa: “Du er den som lager problemer for Israel”.

283 Han sa: “Du er den som lager vanskeligheter for Israel”. Ja, sir. Åh, broder! Ja, sir. “Bring ut disse intellektuelle prestene som du har her oppe og la oss se hvem som er Gud.” Der har dere det. “Klatre opp på Karmel-fjellet, la den Gud som svarte på pinsedag, svare tilbake en gang til. La oss se om Gud fortsatt er den samme Gud, om Jesus er den samme i går, i dag og for evig.” Han kom ned fra fjellet, han hadde et budskap. Ja. Han ble virkelig svak før det, virkelig, han mistet alt før han gjorde dette. Han måtte bli svak før han kunne bli sterk.

284 Det er enkelheten av evangeliet som får folket til å vakle. De prøver å gjøre Det til noe stort intellektuelt et eller annet, når det er enkelheten. Men Gud tar selve redskapet av ydmykhet og svakhet og enkelhet til å gjøre Sine gjerninger med. Det er bare et redskap i Guds hånd.

285 Døperen Johannes, hans Budskap, forløperen til Kristus, så enkelt at det gikk over hodene på folket. Hør bare et øyeblikk. (Jeg håper jeg ikke holder dere for lenge, dere står rundt langs veggene, skjønner.) Se! Johannes, når . . . Alle profetene vitnet om Messias's komme. En av dem sa at “Fjellene ville hoppe som små bukker”. Andre sa: “Bladene ville klappe i hendene”. En sa: “Alle de lave stedene vil bli gjort høye, og haugene skal senkes”. Åh du! For en dag!

286 Kunne du forestille deg Profetenes Skole og den intellektuelle oppfatning av det? Åh du, de hadde alt så klassisk! Men da det skjedde, ut kom en gammel forkynner ut fra ørkenen

som aldri hadde én dag med skolegang i sitt liv, sannsynligvis var hans grammatikk veldig dårlig. Hans far var en prest, men Gud tok ham bort fra det. (Vi hadde det i undervisningen sist søndag.) Ville ikke la ham bli blandet opp med disse denominasjonene, og tok ham ut i ødemarken for Selv å lære ham opp. Det er den slags—det er den slags som vil stå sammen med Guds Ord.

²⁸⁷ Kom ut av ørkenen omkring tretti år gammel. Jeg kan forestille meg et svart skjegg hengende rundt hans ansikt, ullen, stort gammelt stykke saueskinn pakket rundt seg, sto i gjørme opp til knærne og sa: “Jeg er den som det ble talt om av profeten Jesaja”. Og noen av denominasjonene kommer ut, han sa: “Tenk ikke å si til dere selv: ‘Vi har *dette* og *det*’, Gud er i stand til å oppreise barn til Abraham av disse steinene!” Åh du! Hvorfor? Han hadde SÅ SIER HERREN! Han hadde Budskapet. Gud forutsa at han skulle komme. Og grunnen til . . . Han kom i slik en enkelhet, det gikk over hodene deres.

²⁸⁸ Når Jesus kom, sa Han: “Hva gikk dere ut for å se, en intellektuell taler som kan bli forandret fra metodist til en baptist, og fra en baptist til en presbyterianer, fra en presbyterianer til en pinsevenn og en pinsevenn til noe annet? Gikk dere ut for å se et rør som svaier sammen med enhver vind? Ikke Johannes!” Sa: “Gikk dere da ut for å se en mann som er kledd i fint lin?” Han sa: “De er i kongens palass, den slags forkynner”. Han sa: “Hva gikk dere ut for å se, en profet?” Han sa: “mer enn en profet!”

²⁸⁹ Johannes var mer enn en profet. Og se, han kom som den mest ydmyke av dem alle. Men han var mer enn en profet. Dere vet hva Johannes var? Han var en paktens budbærer. Ja visst, han var. Han gikk lenger enn en profet. En *profet* er en seer som ser ting. Johannes gjorde det også, men han var bortenfor det. Han var en paktens budbærer. Han sa: “Ja, dette er ham om hvem det ble sagt: ‘Jeg vil sende Min budbærer foran Ditt ansikt’”. Det er hvem det var, han var en budbærer av pakten. Ja visst. I sin enkle måte å komme på, det bare blendet den intellektuelle.

²⁹⁰ Nå kommer vi til å avslutte ganske snart om noen få minutter, har et par ting her som jeg ønsker å si, noen Skriftsteder og noen notater.

²⁹¹ Hva med enken med en håndfull mel? Hun hadde kommet til sin svakhet, hun ville sannsynligvis sultet seg til døde. Hun hadde ikke noe mel. Hun kunne ikke gå noe annet sted og låne litt mel, ingen andre hadde noe. Men hun kommer til et punkt, en god troende, hennes mann hadde vært en stor Guds mann. Og hun var en enke med et barn. Og hun hadde bare en håndfull mel, men det var nok, det er alt hun trengte. Innviet i Guds hender levde hun på det i tre år og seks måneder, på en håndfull mel. Hun ble svak.

292 Hun gikk ut denne morgenen for å plukke opp to pinner og bryte dem og legge dem sammen. Se, de to pinnene er Korset. Skjønner? Bryt . . . Hun sa: “Jeg skal få to pinner”. Hun sa ikke: “Jeg skal få en favnfull”, nå, bare to pinner. Der er det. Ser dere symbolet?

293 Og, ja, en eldgammel måte . . . Måten å tenne opp bål nå, er å ta kubber og legge dem i kryss, brenne dem rett i midten. Når jeg drar på camping, jeg . . . i fjellet på nattetid, for å unngå å fryse, legger jeg en kubbe på *denne* måten og en kubbe på *den* måten, og om natten bare fortsetter jeg å skyve endene opp, og det brenner seg rett opp sånn etter hvert som de kommer opp, se, rett gjennom korset.

294 “Jeg har to pinner. Jeg skal lage brød, tilberede dette måltidet, dette lille håndfulle melet, og lage en kake for meg og min sønn. Vi spiser det og dør.” Hun var virkelig i svakhet, var hun ikke? Hun sa . . . Og hun snudde seg og begynte å gå tilbake. Åh, denne varme morgenen! Åh, det hadde vært så lenge da uten noen ting. Alle ting . . . Intet vann, og folk som skriker, folk dør overalt. Ingen steder å låne, ingenting å gjøre. Hun var ved veis ende. Hun var i sin svakhet. Hun sa: “Jeg skal tilberede det for meg og min sønn, og så vil vi spise og dø”. Så snudde hun seg og hun sa . . .

295 “Bare et øyeblikk!” Hun så seg tilbake. Og denne gamle karen over veien der, med hårete ansikt som stikker ut sa: “Gå og lag en liten kake til meg først og bring den til meg”. Åh! “Hent meg litt vann i hånden og et stykke brød, for, SÅ SIER HERREN!” Åh du, det gjorde utslaget. Åh du! Den lille biten hun hadde, skjønner, hun innviet det til Gud. Det var nok til å mate henne resten av tiden. Ja. Ser dere, når hun var svak da ble hun sterk.

296 En hadde bare et kar med litt olje. Og hun hadde ingenting, hennes to sønner skulle bli solgt til treller. Hun hadde ikke noe annet hun kunne gjøre med dette lille oljekaret. Var ikke veldig mye, hun var ved enden.

Elias sa til henne, spurte: “Hva har du i huset ditt?”

Hun sa: “Bare litt olje i et kar”.

Han sa: “Gå til naboene, lån mange av dem”.

297 Der, ser dere, gjør seg rede endog før det skjer. Hmh? Gjør deg rede! David hørte den lyden i morbærbuskene. Elias så en sky bare på størrelse med en hånd, sa: “Jeg hører lyden av regn i overflod”. Hvis Gud bare kan få noen tomme kar! Det er riktig.

Han sa: “Fyll huset fullt av dem”. Amen!

298 Ser dere hva Gud vil? Gud er nødt til å ha tomme kar. Lytt nå! Vi har hatt så mye lære, så mye kirkelige tull, inntil vi er nede ved enden av løpet. Det er bare én ting tilbake, å vende seg til Gud og Hans Ord. Og hvis du vil gjøre det, få tak i noen tomme

kar. Ta hele metodisten ut av dem, hele pinsevennen ut av dem, og hele baptisten ut av dem, og bare la dem være kar og sett dem opp inne i huset. Og ta deretter fra dette Karet og begynn å helle, amen, bare begynne å helle.

²⁹⁹ Hun hadde nok til å ta vare på henne og hennes barn, og alt annet, og betale ned all gjeld. Hvorfor? Hvorfor? Bare dette lille som hun hadde, innviet til Gud og så følge denne profetens ord, da kom hun ut rett.

³⁰⁰ Gud, send oss en profet som vil ta Guds Ord, som ikke vil ta *noe som helst annet*, men bare ha tomme kar. Hvis Gud bare kan få tomme kar, og deretter ta Guds Ord og helle Det inn i personen.

³⁰¹ Ikke som noen sier: “Åh, jeg ristet da jeg fikk Det. Jeg talte i tunger da jeg fikk Det. Jeg danset i Ånden”. Glem det, skjønner, glem det!

³⁰² Bare bli stående der til Det kommer, det er alt, til karet er fullt. Der er det. Det er slik du gjør det. Ja, sir, enkelheten i det! “Karene ble fylt opp”, hvor vi kunne stanse ved dette!

³⁰³ Det var disiplene, helt oppskaket en dag. Jesus fortalte dem og sa: “Det er fem tusen mennesker her”, og sa: “de er avkreftet, de er sultne”. Åh, jeg kunne stanse ved dette enda en time. “Fem tusen, som er sultne”, der er ett hundre milliarder som sulter!

De sa: “Send dem bort”.

Han sa: “Det er ikke nødvendig å gjøre det”. Han sa: “Dere skal gi dem mat”.

³⁰⁴ Åh du! Jeg kan forestille meg at de fant fram alt det de hadde, og du vet, når de fikk alt (alle ting) satt fram som . . . Unnskyld uttrykket, “samlet opp”. Men de fikk tak i alt, de sa: “Nå, her har vi gått gjennom hele leiren. Vi har ikke en penny av penger, så vi kan ikke ha kampanjen”. Ser dere? “Så alt sammen har vi her, men det eneste vi kan finne er bare fem små kjeks og to små fisker fra en liten fyr”, slik som David, kom ut av villmarken der borte. “Det er alt vi har. Det er alt vi kan få tak i. Vi vet ikke vår arme råd. Vi kan ikke gjøre noe annet, Johannes.” Peter sa: “Det er alt vi kan gjøre. Det er alt vi kan gjøre. Vi vet ikke vår arme råd. Det er det eneste angående mat som vi fikk tak i”.

³⁰⁵ Vel, jeg kan bare ta ett lite Skriftsted, Apostlenes Gjæringer 2:38, og det er alt vi trenger, bare adlyd Det. Du trenger ikke å lære alt om *dette, det, det andre* på seminarer, bare ta Det. Ja, bare—bare ta Det, det er alt du trenger, “Omvend dere, hver og en av dere, og bli døpt i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse, og dere skal bli fylt opp med oljen”. Skjønner? Bare tøm ut, gjør deg klar for Denne, det er alt du trenger. Bare legg en dråpe i det, se det bli oppfylt.

³⁰⁶ Dere vet, var nesten ikke nok i dette karet til å lage en dråpe i hver enkelt. Tok kanskje fingeren slik som *dette*, bare slapp ned

en dråpe i hver enkelt slik som dette; så seg tilbake, og det var fullt. Bare slapp ned en dråpe, skjønner, det er alt han trengte, fordi det var velsignet olje.

³⁰⁷ Ikke ta noen seminarerfaring. Ta Guds Ord og la Det dryppe inn der, se hvordan det ville fylles opp.

³⁰⁸ Han sa: “Vel, hva skal vi la dryppe inn? Kanskje vi kan ta noe ut av Salmene”.

³⁰⁹ Dere tar det som jeg fortalte dere: “Omvend dere og bli døpt i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse, og dere skal bli fylt ut fra den Dråpen”. Bare drypp det inn der, og dere skal bli fylt ut fra den Dråpen. Det er Dråpen som Peter brukte på Pinsedagen. Det er Dråpen som Paulus brukte. Det er Dråpen som alle disiplene brukte. Resten av det vil bli lagt til, du bare tar den Dråpen og følger den gjennom, og resten av det vil bli helt i orden.

³¹⁰ Bli svak! Bli tom! Tøm ut alt, og fra da av vil det fortsette å dryppe, og Gud vil gjøre resten av dryppingen. Gjør du bare det. Du faller på dine knær og mottar det med hele ditt hjerte. Drypp det inn i ditt hjerte akkurat nå og si: “Gud, jeg tror det, med hele mitt hjerte!” Gud vil ta seg av resten av dråpene, det vil bli fylt opp, “Du skal bli re- . . . fylt med den Hellige Ånd”.

³¹¹ Nå, de hadde fem små brød og to fisker. Så hva skulle de gjøre? De kom opp og sa: “Dette er alt vi kan stille opp. Vi vet ikke verken ut eller inn. Vi kan ikke finne noe mer brødstykke noen steder, det er ingenting. Og denne lille gutten, sannsynlig fremstilling . . . skulker skolen, gikk på skolen i morges, og kom for sent til skolen og gikk for å fiske her nede. Og vi plukket ham opp der ved bekken, han kom for å lytte. Og der, han har fem”. Takk Gud for den lille gutten! Ja, sir. Sa: “Vi . . . det eneste vi fikk tak i av matvarer, er denne bitte lille dråpen her”. Sa . . .

³¹² Jesus sa: “Det er nok. Bring dem hit”. Ser dere? “Bring det hit, la Meg få det. La Meg få den lille dråpen, Jeg skal ta meg av resten av det. Nå, dere bare fortsetter å levere ut etter hvert som jeg gir dere fra denne dråpen.”

³¹³ Og hver og en av dere må ta dråpen fra Apostlenes Gjerninger 2:38 denne morgenen, inn i ditt hjerte, og bare ta det fra der og se at Han begynner å bryte Livets Brød til deg. Omvend deg, bli døpt i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse, og se deretter om ikke den Hellige Ånd drypper inn, fortsetter å dryppe på *dette* og dryppe på *det*, drypper *her* og drypper *der*, og drypper *der*, og det vil bli en oppfylling av den Hellige Ånd! Ikke sant!

³¹⁴ Du trenger ikke å gå til seminarer. Du trenger ikke å være smart. Det eneste du trenger å gjøre, er å gjenkjenne at du vet ingenting. La Gud få tak i deg, Han vil ta seg av resten av det.

³¹⁵ Ja vel, så sa Røsten: “Bring dem hit”. Det er hva Gud ønsker denne morgenen, å bringe til Ham en masse med tomme kar. Han vil ta seg av resten av det. Ja, sir.

³¹⁶ Blinde Bartimeus sittende ved porten, fillete, kald, Åh, hans svakeste øyeblikk, da han hørte en Røst sa: "Bring ham hit". Det er riktig, noen ganger er det ditt svakeste øyeblikk.

³¹⁷ Der var Maria ved graven, sønderknust, hennes Baby, hennes Gutt hadde blitt drept, alt, alt håp var borte. Og hun gikk for å balsamere Ham, og legemet Hans var til og med ikke der. Og hun hørte en stemme si: "Hvorfor gråter du, kvinne?"

³¹⁸ Hun sa: "De har tatt bort min Herre. Og jeg . . ." Stakkars lille ting, det var hennes Barn som var blitt satt til skam. Kledd Ham naken og hengt Ham opp der på et Kors og korsfestet Ham og naglet Ham opp der, etter at Han hevdet å være Messias, etter at hun visste at den Hellige Ånd overskygget henne og brakte dette barnet. Det var Guds barn. Hun hadde sett Hans gjerninger og alle ting og sett rett på det svakeste øyeblikket . . .

³¹⁹ Og der hadde Jesus blitt stående mot det onde, sto imot disse organisasjonene, sto imot disse fariseerne, og blitt svak og overgitt seg selv til døden, og døde som en synder på korset, bærende på våre synder. Endog Salmene, endog profetene som de trodde på, hadde sitert (hundrevis av år tidligere) selve de Ordene som Han sa på Golgata, og de klarte ikke å se det. Deres store geist- . . .

³²⁰ "Min Gud", sa David, "min Gud, hvorfor har Du forlatt meg?" Salme 22: "Alle mine ben, de stirrer på meg, ikke ett av dem er brukket. De rister på hodet og sier: 'Han stolte på andre . . . Han—Han frelste andre, Seg Selv kan Han ikke frelse'". Og alle de tingene som profetene hadde sagt, var rett der! Og Jesus, døende, som innehar det Ordet, underordnet Seg. Gud, Emmanuel, ble så svak at Han sendte Seg Selv til døden og til graven, og Hans sjel til helvete. Svakhhet! Men ut av denne fullstendige overgivelsen . . . kom Det frem på denne påskemorgen, svingte Sin vei fra det laveste.

³²¹ Han var den høyeste og ble den laveste. Han kom til det laveste folket, gikk til den laveste byen. Og den minste mannen i byen måtte se ned på Ham. Gikk fra der og til døden, og fra døden til graven, og fra graven til helvete, til det laveste som noen kunne komme til, til det laveste helvete som noen kunne tenkt på, Han gikk til det.

³²² Men så, derfra, begynte Gud å reise Ham opp. Gjennom Paradis, derfra til—til graven, og fra graven til herlighet, og så høyt at Han må se ned for å se Himmelen. Opphøyet er Hans troner i Himmelen!

³²³ Denne lille sønderknuste moren, uten å vite dette, står der: "De har tatt min Herre bort, og jeg vet ikke hvor". Hun var . . . det svakeste tidspunktet hun noen gang hadde hatt. Hennes—hennes Herre var borte. De hadde korsfestet Ham, men Han lar dette . . . korsfeste Ham i skam ved å henge Ham opp der naken foran dem; og spiddet ham i siden, og blødende, og å høre ham

gråte på korset og se jorden riste og alle himlene erkjente at Han var død. Tok Ham ned, stiv og kald, og la Ham i graven. Hun tenkte: “Den siste respekten jeg kan gi til mitt kjære Barn er å komme og balsamere Ham, og nå har de tatt Ham bort”. Og hun sto der og gråt, den lille moren sto der gråtende, hulkende. Åh, det svakeste øyeblikk!

“Hvorfor gråter du, kvinne?” Det var Røsten bak henne.

324 Hun tenkte at det var vaktmesteren på kirkegården, sa: “Åh, de har tatt bort . . .” Hun kunne ikke engang snu seg, hun var så svak. Hun sa: “Jeg har vært oppe nå alle disse tre dager og netter. Jeg sto og så på korsfestelsen, jeg så min egen Høyt Elskede som jeg vet var Guds Sønn. Jeg vet at Han var! Og likevel . . .” (ser den andre veien, med Ham bak seg). “Og de tok Ham bort, og de korsfestet Ham. Jeg har sett Ham reise opp de døde fra graven. Jeg har sett Ham gjøre mirakler etter mirakler. Og jeg vet at den Hellige Ånd . . . Gud kjenner mitt hjerte, jeg var dydig på alle måter, og den Hellige Ånd gav meg denne babyen uten å være sammen med noen mann. Det er slik jeg vet at det var sant! Og Jeg har sett Ham vanæret, og . . . de ristet klærne Hans av Ham, og hengte Ham opp der og gav Ham sår. Han døde den forferdeligste død. Jeg elsker Ham, jeg bryr meg ikke om hva som er skjedd med Ham. Jeg ønsker fortsatt å begrave Ham, jeg vil—jeg vil gi Ham den rette slags begravelse, og de har tatt Ham bort. Jeg har vært her dag etter dag, mitt hjerte er knust. Jeg bare står her i denne tilstanden. Jeg vet ikke hva de har gjort med min Herre.”

325 Han sa: “Maria”. Og da var hun sterk. Amen! “Gå fortell mine disipler at Jeg skal møte dem i Galilea.” Åh du!

326 I svakheten, da blir vi gjort sterke. Når du er svak, det er da du blir sterk.

327 Peter, etter at han var der ute og fisket, var han . . . hans yrke var å fiske. Jeg liker på en måte hans yrke. Og så, han var der ute og fisket, helt mismodig, visste at han hadde fornektet Kristus. Åh du! Han hørte denne profeten stå der og si til ham: “Peter, sier du at du elsker Meg?”

328 Han sa: “Åh Herre, Du vet at jeg elsker Deg”. Han sa: “Jeg elsker Deg. Jeg er rede til å dø for Deg”.

329 Han sa: “Peter, du tror at du mener det, men du vil fornekte Meg tre ganger før . . . Du vil fornekte Meg før hanen galer den tredje gangen. Se, du vil fornekte Meg tre ganger før hanen galer”.

330 Og deretter ser han at det skjer, da han sto der og sa: “Jeg kjenner Ham ikke. Nei, jeg vet ikke noe om de der pinsevenene”.

331 Det er ikke tiden for å avslutte forkynnelsen, det er bare alarmen på min klokke. [Alarmen på broder Branhams klokke

hørtes—Red.] Ser dere? Sa at . . . Jeg—jeg—jeg vet at jeg—jeg skulle stoppe nå, men jeg—jeg kan ikke stoppe akkurat nå, skjønner, så jeg er nødt til å fullføre dette her opp om bare et øyeblikk.

³³² Sa: “Jeg—jeg—jeg—jeg vet at jeg fornektet Ham. Jeg fornektet Ham i nærvær av Pilatus. Jeg fornektet Ham i nærvær av den lille kvinnen som kom rundt til meg og sa: ‘Er ikke du en av dem?’ ‘Nei!’ Og endog bannet!” Åh, han var i en forferdelig tilstand. Sa: “Jeg—jeg—jeg . . .” Hun nektet . . . Han hadde fornektet Ham. Og han hadde sett Jesus stå og se bort mot seg, det skjedde når hanen gol, så over på Peter. Han gikk ut. Åh, han var mismodig med seg selv, sa: “Hvorfor må jeg leve lenger?”

³³³ Og så i tillegg til det, sa han: “Jeg tror jeg vil gå tilbake og fiske igjen. Jeg kan ikke forkynne lenger, så jeg skal bare gå tilbake og begynne å fiske”. Han hadde kastet sine garn og kastet hele natten lang, hadde ikke noe fisk. Og han var ved et svakt punkt, han hadde ikke noe, mismodig med seg selv, kommet til enden av sine evner.

³³⁴ Vel, han tenkte at han var en stor mann, kappet øret av yppersteprestens sønn slik som det. Vel, han tenkte at han var en stor kar, vet dere, han hadde lært noe. Men han visste ingenting! Han måtte glemme alt om det.

³³⁵ Og der var han der ute, sa: “Vel, jeg vet en ting, jeg er en fisker. Jeg kan fortsatt tjene til livets opphold ved å fiske”. Han kastet ut hele natten og fikk ikke noe. Åh, hvilken motløshet! Hver gang han trakk det opp, et tomt garn. Og han var så mismodig! Han var på sitt svakeste punkt og sa: “Jeg kunne like godt ha lyst til å hoppe av denne båten. Jeg er ikke verdt noe uansett”.

Han sa: “Har dere fått noe fisk, barn?”

³³⁶ Så bortover på stranden, og der sto en Mann. Han sa: “Nei, vi har strevd hele natten og ikke tatt noen ting. Jeg trodde jeg var en fisker”.

“Er det deg, Simon?”

³³⁷ “Ja. Vel, jeg har strevd hele natten og ikke tatt noen ting. Åh, jeg—jeg . . . Vi har ikke noe fisk her ute.”

Han sa: “Vel, kast garnet ut på den andre siden”.

³³⁸ “Vi har gjort . . . Hva?” Da han be- . . . Sa: “På den andre siden? Vi har gjort det!”

“Kast det på den andre siden.”

³³⁹ Han kastet sine garn ut, og han trakk. Han sa . . . Da ble han sterk. Åh du! Han grep sin gamle fiske-frakk og la den rundt seg, sa: “Brødre, dette er Ham!” Og han kom først inn til stranden før de andre, som rodde disse båtene så raskt som de kunne. Han utkonkurrerte dem med en fiske-frakk på, kom seg

inn til stranden. Hvorfor? Når han ble sterk. Da han var sterk, kunne han ikke gjøre noen ting, men når han ble svak, da ble han sterk. Ja, sir.

³⁴⁰ Åh, Guds strategi er å ta tomme menneskelige kar og ryste verden med dem. (Nå, bare litt til, og vi vil gå.) Slik som på Pinsedag, på Pinsedag, hva gjorde Han? Det tok dem ti dager til å bli helt uttømt. Men de sto alle der med sine kar vendt oppover, og Gud tok Seg Selv og fylte dem opp. Det er alt! De rystet verden. Han helte Seg Selv inn i dem.

³⁴¹ Det er behovet for i dag. Det er hva vi trenger i dag, de tomme karene, ja, sir, slik at Gud kan fylle dem opp. Og du kan ikke ta dem . . . Jeg er nødt til å gå forbi mye her. Gud kan ikke bruke dem så lenge de allerede er fylt opp. Hvis du er full av teologisk opplæring, da kan Gud ikke bruke deg. Gud er nødt til å ha tomme kar slik at *Han* kan fylle dem.

³⁴² Nå, Elias sa ikke: “Gå og hent noen kar og lån mye olje, og vi vil se om vi ikke kan få en god salgspris på det, og du får litt mer, og du kan betale naboen tilbake slik.” Han sa: “Bare få tak i de *tomme* karene. Det er alt du trenger”.

³⁴³ Det er slik det var på Pinsedag, de hadde tomme kar slik at Gud kunne fylle dem opp. Broder, denne dagen krever det. Denne dagen, må ha det. Vi vil ha det eller gå til grunne. Jeg kommer til å avslutte nå, hør. Vi må ha det eller gå fortapt. Ja, sir.

³⁴⁴ De store kirkelige maskinene som vi har fått, de store kirkemaskinene er blitt sotet til, det er kommet en åndelig motorbank inn i dem. (Broder Collins er her et sted og broder Hickerson.) Jeg tror veivakselen er dårlig. Noe er gått galt. De bruker feil type bensin, hun er helt sotet til. De brukte seminarerfaring i stedet for den Hellige Ånd.

³⁴⁵ Våre store vekkelse i landet, våre store menn, våre helbredelseskampanjer, alle har feilet. Vi vet at det har. Se på vår edle evangelist, Billy Graham, krysset nasjonen frem og tilbake, frem og tilbake, frem og tilbake. Hva godt har det gjort? Oral Roberts, helbredelseskampanjer overalt, og det blir mer ugudelig hele tiden.

³⁴⁶ Fordi det er alt sammen Baptister, Presbyterianer, Assemblies of God, alle disse andre forskjellige organisasjonene, få dem alle samlet sammen, hva er det? En flott stor kirkelig maskin, og Gud har fylt den full av karbon-sot for deg. Nå, hun bare tøffer “tøff”, pump, pump, pump, “tøff”, pump, pump, pump, litt her og litt der. Hun er ferdig! Hun er avsluttet! Bensinen har tatt slutt, dere helte vann i den. Alt er borte (ja, sir), flate dekk på begge sider. Vi er i en forferdelig tilstand. Den kirkelige maskinen har stoppet opp.

³⁴⁷ Og broder, lokket er sluppet løs fra helvete. Det er riktig. Og strømmer av demoniske makter tømmes ut fra overalt. Det har erobret nasjonene. Det har erobret politikken inntil det er råttent

til kjernen. Det har erobret kirkene til de ikke vet noen ting annet enn denominasjon.

Du sier: “Er du en kristen?”

“Jeg er en metodist.”

“Er du kristen?”

“Jeg er—jeg er pinsevenn.”

348 Det betyr ikke noe mer, som jeg sa her om dagen, enn å være en gris eller et svin, eller en hest eller noe. Det har ingenting å gjøre med det. Du er en kristen når du er født på ny og fylt med Den Hellige Ånd, ikke før det, og du er overgitt fullstendig til Ånden. Hvis du ikke er overgitt til Ånden, så er du ikke blitt født på ny, og du har ikke den Hellige Ånd. Du kan tale i tunger og skjelve, og hoppe og løpe, og gjøre alle slags . . .

349 Paulus sa: “Jeg kan flytte fjell med tro, jeg kan helbrede de syke, jeg kan ha kjennskap til Bibelen, jeg kan gå til et presteseminar og lære alt dette, alt sammen”, sa: “Jeg er ingenting ennå!” Halleluja!

350 Åh du, snakk om at lokket er av fra kjelen! Démoner som går rundt, djevelens krefter under kristendommens navn, “underviser menneskers lærdommer som om det var den rette lære”, doktriner fra teologiske seminarer, går bort i fra Bibelen alene.

351 Halleluja! Hvem er i stand til, hvem er sterk nok, hvem er vis nok? Hvem er mektig nok til å temme denne legionen som tar av klærne på våre kvinner i navnet til predikanter, metodister, baptister og endog pinsevenner? Sminker sine ansikter slik som Jesabel og klipper håret og bruker bukser akkurat som menn. Våre forkynnere, ikke nok tak i dem til å stå opp og fortelle dem om det. Den djevel-besatte! Det var legionen som rev klærne av ham. Hvem er denne brølende djevelen?

352 Hvem er sterk nok? Hvilken type av en—av en denominasjon er i stand til å beseire ham som vandrer opp og ned gjennom disse gravsteinene av denominasjoner og roper: “Miraklenes tid er forbi, og vi trenger ikke den Hellige Ånd?”

353 Og hvem kan temme den djevelen? Gud! Vi kan ikke gjøre det ved en denominasjon. Vi kan ikke gjøre det ved kirkelige krefter. Men det var en Røst en gang som gjorde det, amen, som temmet disse djevlene, satte dem i sitt rette sinn og satte klær på dem. Den samme Røsten gir oss et løfte, “De gjerninger som jeg gjør, skal også dere gjøre.” Du vil aldri gjøre det under kirkelig bensin i en karbon-sotet bil. Du vil aldri gjøre det i en organisasjon. Du vil gjøre det når du tømmer ditt selv ut og blir svak, hell ut hele deg og la den Hellige Ånd komme inn og ryste hver eneste del av deg, sprengte ethvert lokk i ditt legeme. Det er det eneste . . . gjøre det. Vi trenger ikke en ny organisasjon.

³⁵⁴ Det vi trenger, å Gud, jeg føler at det strømmer inn rundt gjennom her nå. Det vi trenger er en Guds profet til å stå frem med en lynstråle fra Gud, et åndelig lyn som vil ryste denne verden til skam! Halleluja! Tomme kar er hva Han trenger, det er rett, en utkalt menighet, et lite mindretall som vil motta Guds kraft og velsignelser og Hans Budskap. Halleluja! Det er det vi trenger.

³⁵⁵ Bli svak, slik at du kan bli sterk. Det vil beseire enhver djevel. Det vil sette de lærde til skamme. Det vil bringe frem menn og kvinner som Gud har kalt og kun det.

³⁵⁶ Husk: "Slik som det var i Noahs dager, slik skal det være i ankomsten til Menneskesønnen, åtte sjeler ble frelst". I Elias sine dager var det kun syv tusen som hadde det. Åh, bare tenk på hvor vi lever nå. Da Johannes kom på scenen, var den lille menigheten absolutt i mindretall, men der var tomme kar til å helle oljen i. Halleluja!

Gud, la oss tømme oss selv ut.

³⁵⁷ Bli tomme, venner. Bli svak! Fornekt din egen evne! Og dere ute i radioen . . . ikke radioen, men ute i . . . som hører disse lydbåndene, uansett hvor de kommer, få deg selv tømt ut. Hell dere selv ut på Guds alter som et offer. La Engelen komme med et kullstykke av Ild og fyller opp dette karet med den Allmektige Guds kraft. Bli . . . Og Han vil gjøre deg sterk, Han vil gi deg nåde til å stå.

La oss bøye våre hoder et øyeblikk.

³⁵⁸ Å Herre, enda en søndag morgen er passert, og vi har sittet i denne høytidelige forsamlingen, hvor menn og kvinner som kjenner Deg, der hvor Din Ånd bor inne i deres hjerter, og de tror Deg og har handlet på ethvert Ord som Du—som Du har befalt oss å gjøre. Og vi takker Deg for disse menneskene.

³⁵⁹ Og det kan være andre der ute i de land hvor disse lydbåndene vil gå ut, hvor små ydmyke kvinner og menn vil ta dem inn i hjemmene og inn i stammene og ut i de andre landene. Og måtte de høre, Herre, og forstå, tømme ut seg selv slik at den Hellige Ånd kan fylle dem opp.

³⁶⁰ Det kan være noen endog her denne formiddagen, Herre, som ville . . . har tømt seg selv ut etter at vi begynte å tale, som har innsett at de har stolt for mye på sine egne tanker, på sine egne, de . . . egne evner, stoler på klokskapen i sine egne enkle menneskelige sinn, som ikke er noe annet enn urenhet framfor Gud. Åh Gud, måtte de bare tømme seg selv ut nå, ydmykt overgi seg selv og komme for å bli fylt av Ånden. Gi det, Herre.

Det er sagt i Bibelen: "Så mange som trodde ble døpt".

³⁶¹ Det sitter i denne bygningen denne formiddagen, Far, en liten kvinne, som sitter helt bakerst her, og jeg husker en fru Hicks som kom etter meg en kveld, og der lå hun, bare ingenting

uten bein, sener, litt sener og hud strukket over henne, kreften hadde spist henne opp, hennes mann, ikke en kristen ennå. Og jeg husker den bønne som jeg ba den kvelden: "Gud, Du sendte lille David etter en løve med en enkel liten slynge, og han brakte tilbake lammet". Jeg sa: "Denne kreften har fanget min søster. Han er en djevel. Jeg vet at Du er Gud. Jeg har sett Deg, Herre, og jeg vet. Jeg har snakket med Deg, og Du har talt tilbake". "Jeg kommer etter Guds sau, kreft, slipp henne løs!" Deretter befalte jeg henne i Jesu Kristi Navn til å "Dra hjem". Og hennes mann, som ennå ikke hadde overgitt seg, trodde dette Ordet og tok sin kone hjem. Her er hun denne formiddagen, en flott, sterk, sunn kvinne, kreften er borte, hun kommer denne formiddagen for å bli døpt i Jesu Kristi Navn. O Gud, takk for dette tomme karet som er klar til å fylles. Gud, jeg ber om at Du vil velsigne den sjelen.

³⁶² Herre, dette er bare et eksempel blant mange andre. Jeg ber om at Dine velsignelser hviler på denne forsamlingen, høytidelig, Gud, høytidelig. Hvis . . .

³⁶³ Det er kun én ting som gjenstår, Far, som jeg kan se, det er enten at Du reiser opp et sted noen tomme kar og får denne verden til å bli skamfull over seg selv, eller sender Jesus ganske raskt. Så enden er her, Herre, det er kun to ting igjen til å bli gjort (og vi må se det med en gang) for vi vet det er på slutten. Enten vil vi se en mektig et eller annet som reiser seg straks, eller vi vil se Herrens Komme.

³⁶⁴ All profeti er oppfylt. Den siste tingen før Menigheten ble gjenoppstått, før hun ble tatt opp i Åpenbaringen kapittel 3, var en budbærer som kommer fram til Laodikea Menighetstid, som ville "vende hjertene til folket tilbake til de første fedrene", få dem tilbake til den riktige Pinsedagen, som de hevder å ha. Det ville være tusener ganger tusener, slik som det var i Noahs dager, Herre, som ville være forapt. Mange av dem ville være forapt. Vi ser at det allerede er oppfylt, Far.

³⁶⁵ Kom, Herre Jesus, ta bort Din Menighet. Og dersom det er Din vilje, Herre, like før denne Menigheten blir rykket bort, måtte det reise seg Kraft. O Gud, fyll disse karene. Reis dem opp, Herre! Ryst denne verden enda en gang! Vi vet at tiden snart vil være over, det vil ikke være noen omvendelse da, det er gått for langt for dem da. Men vis Din Kraft, Herre, fyll disse karene og ryst denne verden som den aldri før er blitt rystet! Ta din Menighet da. Etterlat verden i hennes kaos som hun sitter i, O Gud, de strever.

³⁶⁶ Så vet vi at den store Hellige Ånd vil komme til jødene da. Når vi har sett de hundre og førti-fire tusen stående på Sinaifjellet, stående sammen med Lammet, men Bruden var da allerede i Himmelen. Hun hadde allerede blitt tatt opp, og Lammet hadde kommet tilbake (Josef) for å gjøre Seg Selv kjent

for sitt folk. Og Bibelen sier at det vil være et sammenbrudd iblant dem når de vil kikke og se Ham stå der. Når Han gjør Seg Selv kjent, vil de si: "Hvor fikk Du disse sårene?"

Han sa: "I huset til Mine venner".

Da vil de si: "Det var Ham vi korsfestet".

³⁶⁷ Og Han vil si som Josef gjorde: "Ikke bekymre dere, fordi Gud gjorde dette for å redde livet til hedningene. Det var ikke deres feil". Da sa de at de ville adskille, en familie fra den andre, de ville sørge som om den eneste sønnen skulle blitt tatt vekk fra hjemmet.

³⁶⁸ Åh Far, den dagen er nær, det er avslutningen på disse sytti ukene. Den tiden er for hånden, Herre.

³⁶⁹ Åh Gud, måtte røsten—røsten av de sanne Guds profeter rope ut mot denne moderne damen av i dag, denne moderne kirken, denne moderne kirketeologien.

³⁷⁰ Ryst disse forkynnerne som er redd for å si Sannheten. Åh Gud, ta disse mennene og ryst dem som aldri før, få dem til å skamme seg.

³⁷¹ Men vi vet denne ene tingen, og kan hvile med full tillit, at: "Intet menneske vil komme uten at Faderen drar ham. Og alle dem som Faderen har gitt, vil komme". De vil nå like langt som du har til hensikt å nå. Men Du sa: "Frykt ikke, lille hjord, det er deres Faders gode vilje å gi dere riket". Vi vet at Det er sant. Du advarte oss hele tiden at det kun ville være noen veldig, veldig få som ville være rede når den tiden kommer. Så vil det bli en stor oppstandelse, og alle de gjenløste som hadde blitt forløst gjennom tidsaldrene ville oppstå. Men i denne siste dagen, rett ved endetiden, der ville Menigheten sannelig være i mindretall.

³⁷² Så vi ser det, Far, vi ser Budskapet for tiden. Vi ser forkastelsen av Det, vi ser atskillelsene, vi ser alle disse tingene.

³⁷³ Vi finner at Ditt folk bekjenner at de ikke er . . . de er "ingenting". De vil bare bli fylt med Deg, Herre. Nå, jeg ber om at Du vil ryste verden med dem, bare noen dager før Herrens Komme.

³⁷⁴ Nå, i vår midte er der sykdom, der er mennesker som trenger fysisk helbredelse. Vi vil ikke utelate dem, Herre, for det er sagt: "Glem ikke alle Hans velgjerninger: Han som tilgir all din misgjerning og Han helbreder alle våre sykdommer". Vi ber om at Hans store helbredende kraft vil være på hver og en som er her. Hvis Du kan frelse en sjel der ute uten å gjøre en bevegelse, hvis bare hans hjerte vendte seg mot Deg, hvor mye mer kan Du helbrede et legeme!

³⁷⁵ Her er lommeterklær som ligger her. Jeg velsigner dem i Navnet til Herren Jesus, slik som den store apostelen Paulus gjorde. Må alltid den som disse lommeterklærne blir lagt på, bli helbredet. Må ødelagte hjem bli gjenopprettet. Må små barn,

uten far, uten mor og disse som er adskilt, må det hjemmet bli gjenopprettet. Gi det, Herre. Helbred alle de syke nå og de sorgfulle, motta ære til Deg Selv.

³⁷⁶ Og, Herre, vi som prøver å holde våre kar opp, våre øyne opp, våre hjerter opp mot Deg, fornekker at vi endog er tilknyttet denne verden. Bibelen sier at “Abraham dro ut fra sitt hjem, dro ut fra sin by for å oppholde seg i det lovede landet, han bekjente at han var ‘ikke av denne verden’, men han var ‘en pilgrim og en fremmed’”. Abraham og Isak og Jakob, alle som har dette vitnesbyrd om at de “er ikke av denne verden”, de bare erklærer at det finnes en by som Gud er byggmester og skaper av, og de drar den veien.

³⁷⁷ Må hjerter bli forandret rett nå mens jeg ber, Far, og må standpunkt bli tatt. Og når dåpsmøtene kommer, må det være slik en oppvekkelse blant folket, må det være folk som aldri hadde tenkt på det før, må det bli åpenbart. Og Du sa at alle de som Du hadde kalt, ville Du—Du sende.

³⁷⁸ Nå, jeg overgir alt til Deg, Herre, med dette lille oppstykkete budskapet fra et svakt kar med ikke noen ting i seg, Herre. Jeg ber om at Du bare vil ta disse Ordene og vil smelte dem inn i hjertene til folket, og må de aldri være i stand til å komme bort fra Det. Gi det, Herre. Overgir det til Deg nå, i Jesu Kristi Navn. Amen.

³⁷⁹ [En broder gir et budskap—Red.] Mens du gjør din beslutning, avgjør du. “Hvorfor vil dere halte til begge sider?” Dere hørte hva Han sa. Hvis Gud er Gud, tjen Ham. Hvis verden er gud, bare fortsett videre. Ser dere? Hvis den denominelle veien er rett, gå videre med det, men hvis Bibelen er rett, så kom til Den. Ser dere? Dere må velge nå hvem dere skal tjene.

³⁸⁰ La oss bare i Ånden synge en sang nå. Bibelen sier: “De sang en sang og gikk ut”. La oss synge denne velkjente gamle sangen: *Jeg elsker Ham*, med vårt hode og hjerter bøyd for Ham.

Jeg elsker Ham,

Bestem nå hva du skal gjøre.

Jeg elsker Ham

Fordi Han først elsket meg

Og kjøpte min frelse

På Golgatas tre.

³⁸¹ [Brother Branham begynner å nynne: *Jeg elsker Ham*—Red.] Kan du gjøre din beslutning for Kristus? Ikke en beslutning, akkurat, bare tømme ut deg selv: “Herre, jeg er ikke noe god. Det er ingenting i meg som er noe godt. La meg glemme alt jeg noensinne visste. Kom nå, Herre Jesus, ikke la dette passere over mitt hode. La meg motta Det og bli fylt med Din Ånd, Herre. Fra denne dagen, la meg være helt Din.” Bare be nå, bare en liten bønn til Gud. Enkel, denne bønne, barn, alle sammen.

Du Golgatas Lam,
Guddommelig Frelser; (bare omvend deg i ditt
hjerte)

. . . hør meg når jeg ber,
Ta alle mine synder bort,
Å, la meg fra denne dag
Være helt Din!

Mens livets mørke labyrint jeg trækker,
og sorger rundt meg spredt,
Vær Du min Guide;
Byd mørke bli til dag,
Tørk sorg, frykt bort,
La meg heller aldri komme
bort fra Din side.

³⁸² [Brother Branham begynner å nynne: *Min Tro ser opp til Deg*—Red.] Disse som har trodd, har tømt seg selv ut framfor Gud og er fast bestemt på at ingenting skal hindre deg noe mer, du vil ikke tro på din egen evne, og du ønsker å gjøre det klart, en tydelig sann avgjørelse med Gud. Bassenget er fylt med vann, vi gjør klar til dåp. La kvinnene gå til min høyre, og mennene til min venstre. Dåpsmøte vil være om bare et øyeblikk. De som er tømt ut, dere er klare til ikke å tro hva forkynnere sier, hva geistlige sier, hva denominasjoner sier, men vil ta Herrens vei, vil tro: SÅ SIER HERREN, kom nå.

Mens livets mørke labyrint jeg trækker,

Det vil være kvinnene over *her*, menn over *her*. Det er ditt alterkall: “Så mange som trodde, kom og ble døpt”.

. . . min Guide;
Byd mørke bli til dag,
Tørk sorgens tårer bort,
heller ikke la meg komme
bort fra Din side.

³⁸³ Hvor mange kvinner her denne formiddagen . . . Jeg sier dette i Navnet til Herren Jesus! Hvor mange av dere er skamfulle over dette korte håret som du har, som ønsker Gud (ved Sin nåde) til å la det vokse ut for deg? Gud velsigne deg.

³⁸⁴ Hvor mange menn er skamfulle over at du lar din kone røyke sigaretter og gå med bukser som faktisk tilhører deg?

³⁸⁵ Og Bibelen sier: “Det er en motbydelighet i Guds øyne.” Vet du at Gud ikke kan forandre Seg? Han kan ikke forandre Seg. Han har én natur, det er hellighet. Han kan ikke forandre Seg. Hvis du ikke blir som Ham, vil du ikke se Ham: “Uten hellighet skal ingen se Herren”. Og hvis det å gå med bukser er . . . gjør Gud syk i Hans mage, kaste opp, Han er syk, og en *motbydelighet*, “uanstendighet”, hvordan skal du noen gang . . . fikk en ånd som det inn i deg og vil fortsatt komme til Himmelen? Hvordan vil du komme til Himmelen med kort hår, når Gud sa: “Det er en skam

for en kvinne å klippe håret?” Hun forneker selve prinsippene for å være en—en hustru. Gud forandrer Seg ikke. Det er Hans Ord, venn, du burde lytte.

³⁸⁶ Og dere menn som vil la konene gjøre dette, er dere ikke skamfulle av dere selv? Er dere ikke skamfulle?

³⁸⁷ Ikke vær som landets førstedame. Vær slik som Gud! Skjønner? Tøm deg selv ut fra denne moderne verdens trend, slik at Kristus kan helle Seg Selv inn i deg, og du kan bli virkelig fylt med Den Hellige Ånd.

³⁸⁸ Han kan ikke gjøre det, Han kan ikke gjøre det, det er—det er imot Hans prinsipper. Han ville måtte gå imot Sitt Ord, og det vil Han ikke gjøre, Han vil ikke gjøre det så lenge som—som du ikke retter deg etter Hans Ord. Du må komme . . . Vi må komme fram til dette før noe annet kan bli gjort. Dere vet det, hver og en av dere er klar over det. Hvor mange tror det, rekk opp hånden. Ja visst, dere tror det, la oss nå gjøre noe med det.

³⁸⁹ Gud, vær nådig mot oss! Hvor vi trenger Ham! Her er vi, alle sammen samlet nå. Husk nå, ved dommen, hvis jeg . . . jeg vil måtte stå (og det kan skje før natten) og møte ethvert Ord som jeg har sagt. Se, jeg vil være nødt til å møte Det. Nå, husk at urettferdighet er tatt av fra mine hender, det er tatt av fra min samvittighet, det er tatt av fra min sjel, det er tatt av fra Gud.

³⁹⁰ Hvis du ikke . . . Hvis du står i disse omstendigheter og fortsatt ikke føler deg fordømt (huff!), hva—hva—hva skal du gjøre? Da vet du at Gud ikke tar hånd om deg, du vet at du er passert forbi Det. Skjønner? Du er passert forbi Det. Du kunne kanskje være bare så veldig religiøs, du kunne kanskje tilhøre kirker og så videre, men du er passert forbi Det. Guds Ord går ned inn der og bringer en person ut. Det er det som bringer dem tilbake. Skjønner? Så det er Ordet. Jeg spør enhver forkynner, enhver person, hvor som helst til å bestride at Dette er imot Guds Ord. Det er riktig. Det er ikke det, ser dere.

³⁹¹ Så la oss være ekte kristne. Selv vi som prøver, disse som prøver, vi trenger å bli kuttet ned og kokt over. Ja, sir, vi trenger alle det.

³⁹² Gud, vær nådig mot meg. Gud, ta meg og form meg. Det er min hensikt etter denne uken, til å gå framfor Gud for å finne ut hva jeg skal gjøre videre. Gud, ta meg. Hva . . . Alt—alt handler om meg (og der er så mye) det er ikke bra, Gud, så kutt det av, det er min bønn denne morgenen. Omskjær mitt hjerte, ører, mitt vesen. Gjør meg, Herre, gjør meg til noe som . . . hva enn Han vil at jeg skal være. Det er min bønn.

³⁹³ Uansett hva jeg trenger å være, kutt av, kutt meg av, Herre. Vis meg i Ordet, fortell meg, jeg skal gå og gjøre det. La Herren si det, og jeg vil . . . Jeg er rett der klar til å rette meg etter det. Uansett hva Guds Ord sier, det er hva jeg ønsker å være. Jeg ønsker å være en—en kristen i Guds Ord, “la hvert menneskes

ord være en løgn, og Guds Ord være sant”. Ville ikke det være trenden i tiden, ville ikke det være slik? At dette er måten du tror det?

³⁹⁴ Leter du etter stedet for dåpen, sønn? Ja, tilbake over her, broder, ikke vent. Greit, rett bortover denne veien.

³⁹⁵ Mange av dere burde komme, menn og kvinner som er troende, som er . . . bekjenner sine synder, for å bli døpt i Jesu Kristi Navn. (Denne veien broder.) “I Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse, og de skal bli fylt med Den Hellige Ånd.”

³⁹⁶ Nå, til dere katolske folk her, det er hva tilgivelse for synd er. Dere sier at kirken har makt til å tilgi synder, hvordan tilga menigheten synder? Gud . . . Jesus fortalte menigheten: “Hvis dere tilgir noen deres synder, er de tilgitt. Hvis dere fastholder syndene for noen, er de fastholdt”. Hvordan tilga de de første, syndene i den tidlige menigheten? De kalte dem til omvendelse, og de døpte dem i Jesu Kristi Navn til syndenes forlatelse. Ikke under en skriftestol. Nei, slett ikke. Men de omvendte seg framfor Gud i sine hjerter når de stod der og de trodde. “Og så mange som ble døp- . . . trodde, ble døpt i Jesu Kristi Navn, og de ble fylt med den Hellige Ånd.” Amen. Elsker dere Ham?

Nå, la oss stå opp.

³⁹⁷ Nå, det vil være mange som ønsker å vente på dåpsmøte. Noen flere som ønsker å komme, noen flere som har trodd? Kom, begge sider. Menn til venstre, kvinnene til høyre. Tro på Herren Jesus med hele ditt hjerte, med alt som er i deg.

³⁹⁸ Nå la oss sammen bøye våre hoder, mens vi sammen gjentar denne eksempel-bønnen, idet jeg føler meg veldig spesielt ledet til å gjøre dette rett nå. Idet vi bøyer våre hoder, ber dere sammen med meg. [Broder Branham og forsamlingen ber i kor—Red.]

. . . Fader vår, Du som er i himmelen, helliget være ditt navn.

Komme Ditt rike. Skje Din vilje, som i himmelen, så og på jorden.

Gi oss i dag vårt daglige brød.

Og forlat oss vår skyld, som vi og forlater våre skyldnere.

Led oss ikke inn i fristelse, men fri oss fra det onde. For riket er Ditt, og makten og æren i evighet. Amen.

³⁹⁹ Nå, la oss holde våre hoder bøyd. Og jeg skal be broder Neville å komme og si velsignelsen, si hva som er på hans hjerte, og deretter kunngjøre om dåpsmøtet som blir gjort klart nå.

⁴⁰⁰ Gud velsigne dere, det er min bønn. Jeg skal be for dere, dere ber for meg. Jeg trenger virkelig deres bønner.

FULLKOMMEN STYRKE GJENNOM FULLKOMMEN SVAKHET NOR61-1119
(Perfect Strength By Perfect Weakness)

Dette Budskapet av broder William Marrion Branham, som opprinnelig ble talt på engelsk søndag formiddag, den 19. november 1961 i Branham Tabernacle i Jeffersonville, Indiana, U.S.A., er tatt fra et lydbånd opptak og trykt uredigert på engelsk. Denne oversettelsen på norsk er trykket og gitt ut av Voice Of God Recordings.

NORWEGIAN

©2018 VGR, ALL RIGHTS RESERVED

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org

Informasjon om opphavsrett

Alle rettigheter forbeholdes. Denne boken kan skrives ut på en privat skriver for personlig bruk eller deles ut gratis, som et verktøy for å spre Evangeliet om Jesus Kristus. Denne boken kan ikke bli solgt, reproduisert i stor skala, publisert på en nettside, lagret i et mottakersystem, oversatt til andre språk eller bli brukt for å samle inn penger uten uttrykkelig, skriftlig tillatelse fra Voice Of God Recordings®.

For mer informasjon eller vedrørende annet tilgjengelig materiale, vennligst kontakt:

VOICE OF GOD RECORDINGS
PL 1, 02761 ESPOO, FINLAND

VOICE OF GOD RECORDINGS
P.O. BOX 950, JEFFERSONVILLE, INDIANA 47131 U.S.A.
www.branham.org